

Anul I Nr.
35
sept. 1991

POP ROCK & Sport

The Beatles
Michael
Jackson

10
melodii
pentru
vineri noaptea

Programele posturilor de radio independente ★ Uni-Fan radio si
Radio Nova 22 ★ De vorbă cu Dan Bădulescu (Un suedez la Bucuresti,
★ Mamaia '91 (III) ★ Cronica discotecilor ★ Intermediem prietenii

EXTREME ROCK

de toate DE TOATE de toate DE TOATE

● „București '91” într-o formulă reușită pe micul ecran! Simbata seara Titus Munteanu ne-a oferit un rezumat dinamic, plăcut, al mult comentatului festival. Cam așa trebuia să se transmită și „Mamaia '91”, adică o seară bine selecționată din întregul concurs și eventual „Gala laureaților”. Așa se evită 50 la sută din observatiile tele-cronicarilor (în bună parte justificate). ● O surpriză plăcută și recitalul din aceeași zi, dar mai de vreme, al Enei Cirstea. Poate o melodie nouă românească din repertoriul ei ar fi rotunjit programul. ● Susie Hutton a apărut în video-clipul „Fallen Angel” al grupului Poison după care Bret Michaels a ajutat-o să-și înregistreze o serie de piese compuse de ea ajungând la un prim L.P. ini-

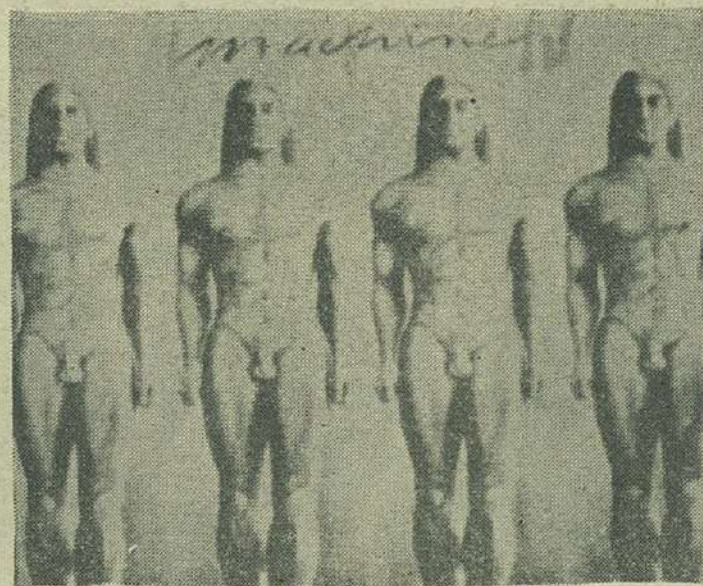
Profitând de numărul foarte mare de admiratori în Japonia al celebrului Elvis Presley, al cărui mit nu a abdicat încă, la Tokio se va construi un imens parc în valoare de 80 milioane de dolari. În parc va fi reconstruită o stradă dintr-un oraș american al anilor '50, o sală de cinematograf unde se vor proiecta filmele lui Elvis și o casă memorială. Reprezentanții Societății Elvis Presley Enterprises tratează în prezent cu Japon Development Bank posibilitățile de finanțare ale acestui ambicios proiect. (LUMINIȚA COM-SA).

tulat „Body & Soul”. ● Roxette în octombrie și New Kids On The Block în noiembrie vor susține lungi turnee în Germania. Tot în octombrie vor apărea pe scenele germane The Pogues, Moody Blues, Jethro Tull, Extreme, Gipsy Kings, Marillion, Magnum, Scorpions, Simple Minds, Tin Machine, L.A. Guns, Crowded House, Doro și Dire Straits (debutează pe 23 septembrie la Dortmund). Avem motive să-i învidiem pe cei care au o astfel de alegere într-o singură lună! ● În Anglia a apărut lista celor mai bogați oameni ai muzicii pop (nu doar vedete ci și afaceriști ai țării). Datele fiind preluate din Musik Express Sounds, rămâne să transformăm mărcile în lei, la cursul zilei. 1. Richard Branson (patronul firmei Virgin — 1.8 miliarde de mărci), 2. Paul McCartney (1.114 miliarde), 3. Elton John (300 milioane), 4. Andrew Lloyd Weber (compozitor, 240 milioane), 5. Chris Blackwell (editor de discuri, 231), 6. Mick Jagger (225), 7. George Michael (195), 8. Peter Water-

man (autor, producător de hituri, 180), 9. Mickie Most (producător, 165), 10. Cliff Richard (150). Este vorba de veniturile pe ansamblu. ● Cathy Dennis este născută în localitatea engleză Norwich la 25 martie 1969, are 1,68, părul roșcat, ochii verzi. Intrarea în topuri și-a croit-o via-S.U.A. cu „C'mon And Get My Love” alături de D'Mod apoi „Just Another Dream” și „Touch Me (All Night Long)” toate trei figurind pe primul ei L.P. La compoziție a fost ajutată de câteva nume sonore ca Sue Schiffrin, Terry Britten și Nile Rogers. La capitolul dans și video-clip solista s-a descurcat singură și se poate spune că nu oricum. ● Se comentează intens în presa lumii despre cuplul cinematografic din filmul „The Bodyguard” în care Kevin Costner nu mai dansează cu lupii ci cu Whitney Houston. Premiera este programată pentru vara viitoare. ● Perechi noi, dar în viață, nu pe ecran: Jim Kerr și Patsy Kensit, Paula Abdul și Keanu Reeves. Durata nu s-a stabilit încă, dar în lumea artiștilor e și greu! ● MC Hammer lucrează pentru un album care ar trebui să iasă de Crăciun și pregătește o piesă pentru filmul „Addams Family” (cu Anjelica Huston și Raul Julia în rolurile principale). ● Cautiunea lui Rick James a scăzut la jumătate, adică la 500.000 de dolari! El este închis pentru viol, reținere abuzivă a unei persoane și tortură. Între timp alți băieți „drăguți” i-au jefuit locuința. ● Citește „Disney” reluate de rap-eri. Soul II Soul vor cânta „Kiss The Girl”, Harry Connick Jr. reia „The Bare Necessities” iar LL Cool

J. cântă „Who's Afraid Of The Big Bad Wolf” într-un film video (cu desene, evident) „Simply Mad About The Mouse”. ● Public Enemy au anunțat lansarea unui video și a noului album, „Apocalypse '91: The Enemy Strikes Black”. ● L.P.-uri semnalate la începutul lunii în Marea Britanie: „From Time To Time” — Paul Young, 15 melodii de succes ale solistului, „Cattfish” — Jethro Tull (bătrânii nu se lasă), „The Fire

Inside” — Bob Seeger And The Silver Bullet Band (cu colaborări de la Patti Smith și Tom Waits), „Stranger In This Town” — Richie Sambora (album solistic de debut pentru colegul lui Bon Jovi și fostul iubit al solistei Cher), „Guaranteed” — Level 42, s.a. ● Între timp, cu ajutorul lui Cristian Topescu (și a invitaților săi de duminică dimineață, Nadia și Bela) am reușit să vizionăm și o porție consistentă a „Rondului de dimi-

Scandal pentru o copertă de disc în S.U.A., TIN MACHINE II. (trupa lui David Bowie). Comercianții consideră indecentă imaginea statuiilor de efeci! Bowie compară atitudinea cu cea a inchiiziției. Pentru a se mai calma se deplasează peste tot cu noua lui prietenă, Iman, pentru care a părăsit-o pe Melissa Hurley. Iman are un ochi verde și un altul albastru, motiv pentru care David a anunțat că o ia de nevastă la anu'.

Debutanți pe scena muzicii rock

TOPAZ

0 formație care își așteaptă sponsorii

CRISTI MATEI — chitară solo, voce; Data nașterii: 20 iunie 1967 (Gemeni); Locul nașterii: Pitești, Argeș; Înălțimea: 1,82; Greutatea: 74 kg; Părul: negru; Ochii: negri — necăsătorit; Hobby: automobilism; Sport: handbal; Formație preferată: White Snake; — Preferă brunele înalte și subțiri...; Planuri de viitor: Să-și cumpere un B.M.W. roșu.

ILIE MIHAI — chitară armonie; Data nașterii: 28 martie 1968 (Berbec); Locul nașterii: Cimpulung Muscel, Argeș; Înălțimea: 1,84; Greutatea: 79 kg; Părul: șaten; Ochii: căprui; — căsătorit cu Denisa (23 ani); Hobby: motoare; Sport: fotbal; — Preferă brunetele și blondele; Planuri de viitor: Să ajungă patron de întreprindere mică.

PUICA MINEL — baterie; Data nașterii: 26 august 1968 (Fecioară); Locul nașterii: Pitești, Argeș; Înălțimea: 1,83; Greutatea: 70 kg; Părul: șaten; Ochii: căprui; — căsătorit cu Emilia (23 ani); Hobby: tobe; Sport: box; — Preferă fetele înalte; Planuri de viitor: Băiatul lui să devină un mare tobogăr.

DANIEL SPĂTARU — clape; Data nașterii: 5 februarie 1968 (Vărsător); Locul nașterii: Piatra Neamț, Neamț; Înălțimea: 1,73; Greutatea: 64 kg; Părul: șaten; Ochii: albaștri; — necăsătorit; Hobby: inot; Sport: ski; Cântăreț preferat: Phil Collins; — Preferă brunetele subțiri; Planuri de viitor: Să termine facultatea.

BOGDAN CIUREA — chitară bas; Data nașterii: 24 septembrie 1967 (Balanță); Locul nașterii: Pitești, Argeș; Înălțimea: 1,30; Greutatea: 67 kg; Părul: șaten; Ochii: căprui; — necăsătorit; Hobby: electronica; Sport: fotbal; Formație preferată: Scorpions; Preferă brunetele înalte cu ochii verzi; Planuri de viitor: Să aibă un Fender.

MIRUNA MICLAUS
CAMELIA GHIOC

neată” de la Costinești. Cronicile citite mi s-au părut indulgente față de diletanțismul ostentativ al realizatorilor, care nu suportă observațiile telefonice din cite am înțeles, lundu-l „în baion” pe cel care îndrăzneau să le semnaleze minusculele. Dacă grupajul de „oldies” m-a încântat, ba chiar și citeva video-clipuri (nu e meritul celor care le-au difuzat), atunci filmul porno în serial cu comentariul „adolescenților întorziți” precum și interviurile cu miriile-lătrături m-au trezit definitiv. Se vorbea despre „anormal” cu mijloace absolut clinice (probabil că ajutoarele n-au ajuns peste tot). Formula cu butonul din dreapta folosită de „splendidul” „Inegalabilul”, „adenisul” Stelică nu ține, odată ce avem dreptul să primim programe bune pentru banii noștri, nu să închidem aparatele dacă nu ne plac! Cam cit o fi costat o astfel de transmisie „în direct”? Deci sint fonduri pentru a sta pînă dimineață! De ce n-o fac profesioniștii de la RTVR sau de ce n-am primi muzică non-stop (și sport) fără a fi nevoiți să înghitim cursa unor indivizi lansată spre culmile penibilului. O notă bună pentru intenția prezentării Festivalului Filmului. Fără secvențe din filmele premiate, fără instantanee cu publicul sau de la discuțiile tradiționale dintre realizatori. Oricum, cele citeva interviuri ar fi fost bine primite la o oră normală. Activitatea de la Costinești încetează, din cite s-a lamentat prezentatorul, dar va fi reluată curînd. Poate un schimb de experiență cu televiziunile din Timișoara sau Oradea n-ar strica. Sau, avînd în vedere fondurile masive deținute, cu cele de la B.B.C., C.N.N. sau A.B.C. Și încă ceva pentru „superba mustață premiată” de telespectatoarele țării: cînd plătim 50-60.000 pentru un aparat și altele pentru antenă (ca să vă vedem mai bine), basca abonamentului aflat în plină creștere, nu-i elegant și politicos să ne pui să renunțăm la ele, cînd mult mai simplu este să-ți faci experimentele pe propria piele și cheltuială. Cînd vom avea 3-4 canale de noapte atunci... se poate!

ANDREI PARTOS

UNI FAN RADIO, 69.8 Mhz. F.M. STEREO

LUNI:

18-20 — Program NEW-Wave. Serial The Cure — prezintă Raul Rusu și Bogdan Nicolescu.
20-21 — Muzică electronică — Liviu Zamora
21-22 — Muzică clasică — Bogdan Calu (Baghera)
22-24 — Expresso Blues blues clasic, rhythm'n blues — Bogdan Strățulă (Mr. Big)

MARTI:

17-18 — Rock românească Liviu Zamora și Anca Lupes
18-20 — Birfa muzicală la zi — emisiune de noutăți și știri muzicale „la zi” — Liviu Zamora + invitații emisiunii
20-22 — Top nostalgic — Liviu Zamora
22-24 — Dialog rock — Diana Singer (Mrs. Small)

MIERCURI:

20-22 — Top Pop — Cristi Gherguș (D.J. Z.)
22-24 — Pop Quiz — emisiune concurs de cunoștințe muzicale — Radu Niculiu
0-6 — Metal Party — muzică hard & heavy, thrash & speed

JOI:

18-20 — Răspunsuri la scrisori — prezintă pe rând toți D.J.-ii și jurnaliștii
20-22 — Top Slow-Rock — cîntece lente de hard & heavy music — prezintă Diana Singer

VINERI:

18-20 — Serial Depeche Mode — Liviu Zamora
20-22 — Top Soft Music — 15+1 cîntece lente pop
22-06 — Friday Night Show — program special de dans cu D.J.Z. și invitații săi

SIMBATA:

18-20 — Storia del Rock — biografii celebre rock — Bogdan Strățulă
20-22 — Top Concord — Cristi Nemețanu
22-06 — Uni-Fan Party Mix — Baghera și invitații săi

DUMINICA:

18-20 — Music By Request — muzică pop la cerere — D.J.Z.
20-22 — Top Hard & Heavy — Bogdan Strățulă
22-24 — Rock By Request — Diana Singer

Coordonator:
D.J. LIVIU ZAMORA
UNI-FAN RADIO
Adresa: UNI-FAN Radio
C.P. 131, Of. Poștal 7,
sect. 4, București.

Echipa
„RONDULUI DE NOAPTE”

Săptăminal editat
de Editura
„Presa Națională”

Tiparul Regia Imprimeriilor
Nationale — Imprimeria
„Coresi” București

DE TOATE de toate DE TOATE de toate

CRONICĂ SENTIMENTALĂ... PHOENIX '77

Ultimul concert (nu) a mai avut loc

Eu nu am mai crezut că vom mai avea Phoenix în concert! Era atunci, în mai 1976, după ce am organizat la „Clubul de la ora 7” ultimele trei spectacole „Cantafabule” și cînd urmăream „veștile” de pe traseul de întoarcere la Timișoara (prin concerte în patru orașe), simțind dezagregarea grupului ajuns în apogeul lui de impact și recunoaștere publică, dar și în normala și regretabilă relaxare care intervine în virful topului. Și cum îl cunoșteam bine pe Nicu Covaci, cel mai bun manager (am spune astăzi) și cel mai autoritar conducător de grup, îmi dădeam seama că întârzierile lui Gunther Reininger din sala Eminescu și apoi licențierea echipei tehnice, a lui Victor Circo și al lui Reininger măcinau monolitul care de patru ani domina net rockul autohton. Și asta fără ca grupul să aibă măcar o prezență la TV (sau poate tocmai de aceea?) încoronat însă de magnificele „Cei ce ne-au dat nume”, „Mugur de flutur” și „Cantafabule”, LP-uri unitare și unice, negălate pînă în prezent. Aflam că pe acest drum de întoarcere, la Turnu Severin, Nicu căra și instala scule, un membru al clubului „comuta” luminiile, iar Spitz pleca la drum, cu claviaturile în brațe, spre Timișoara... Apoi a fost liniște și înainte ca Nicu să plece „legal” în RFG, în septembrie am urcat împreună câteva zile pe Șemenic. Am căutat să înțeleg totul, ce a fost, ce mai vrea să facă. Și cu toate că mă asigură că Phoenixul va renaște încă o dată, îmi spuneam că vorbele lui nu reprezentau decît speranță și posibilitatea de retragere, pe care oricare om trebuie să le aibă atunci cînd se aruncă în necunoscut.

Și totuși Nicu s-a întors în mai 1977 cu o camionetă cu scule și a cîntat cu Phoenix și dublași pe cîmpia de la Blaj, pentru Căminul Flacăra. A urmat un turneu de „stadioane” prin țară, cu pauze binevenite, cu zile și nopți superbe în care grupul înconjurat de admiratori își culegea roade pentru inimă și... viitor. Pregăteam în relativă liniște cele două concerte aprobate sub egida ATM la Sala Polivalentă. Afișaj, zece mii de bilete vîndute în două zile și... bomba: concerte Phoenix au fost suspendate!... De ce? De cine? Cunoșteam realista „ce se taie; nu se fluie-

ra”, bănuiam totuși că voi obține o informație de la Direcția Muzicii din Consiliul Cultural, organul care aprobase inițial acțiunea (pe baza documentației complete prezentate). Cu un pick-up și cele trei discuri am încercat trei zile să intru în Consiliul Cultural, în prima zi fiind alături și Tavi Ursulescu. Nici intrare, nici motivație...

În fine, primesc o informație, pe care nici atunci și nici de atunci nu am încercat să o verific... Scriu aceste rânduri cu o mare îndoielă, poate fac rău unor oameni, poate mie, poate că toate nu au vreo importanță dar fără ele nu am înțelege că doar de un fir de ață atîrna atunci „muzica tinerilor”, uneori soarta lor (nu viața sau moartea, să nu exagerăm). Îmi spunea odată Henry Mălineanu: „Cînd a venit la noi Oschanitzky să intre în Uniune i-am spus, măi Ricci, noi te știm, te iubim, fiecare în parte sîntem niște oameni minunați dar la un loc, sîntem răi, tu știi prea multă muzică, du-te să te primească cel de la muzica cultă...”. Da, fiecare în parte sîntem minunați, dar în grup, în partid, în sistem...

Și iată informația pe care mi-a dat-o atunci la telefon Marinela, directorul adjunct de la Polivalentă: că Păunescu, venind la sală și văzînd afișele cu Phoenix a dat un telefon din biroul directorului la Cornel Burtică și i-a spus că în Phoenix cîntă Covaci, care a plecat din țară etc. etc. Așa mergea, așa puteam înțelege tăcerea Directorului muzicii și a faptului că nu se mai găsea dosarul cu rezoluția de aprobare a concertelor Phoenix. Oare ce motiv mi se putea spune...

Și fiindcă mai erau cîteva zile pînă la concert, convins fiind că nu puteam reuși să ajung la cele mai înalte nivele ale culturii (de altfel nici nu puteam „divulga” sursa informației), fără să mă consult pe nimeni m-am decis să mă adresez neoficial lui Nicu Ceaușescu, fost și el membru în jurile festivalului folk „Primăvara Baladelor” din 1974 și 1975. Decizie ușurată de faptul că sediul mare fiind în reparații postseism, CC al UTC funcționa la Ateneul tineretului. Mi se spune că se plimba prin jur... Îl aștept la intrare, venea singur, încet, cu mîinile la spate, mă recunoaște și îmi spun tot ce știu. Înțeleg doar palid raporturile lui cu Adrian Păunescu aflat atunci cu Ce-

nașul Flacăra într-o ascensiune extrem de originală și chiar periculoasă, lansez deci finalul pe care-l pregătisem în nopțile nedormite de grijă: „Acum ești contra lui Phoenix, în această situație, nu poți fi scos decît de dumneavoastră!”. S-a gîndit o clipă și mi-a spus: „Gherghel, du-te și pregătește-ți, mine ai aprobat concertul!”

Am plecat liniștit la locul meu de muncă (energetic în metalurgie), mă așez la birou, fac un „9” și Liliiana, centralista, mă și întreabă „ce facem cu Phoenixul?”. Îi cer Timișoara și mi face legătura cu Dna Stoian, mama lui Nicu, care ascultînd toată povestea și vestea cea bună, îmi spune: „Reluile, stai liniștit, nu da drumul la concert, așteaptă să vorbești cu Nicu, el a plecat de duminică în Șemenic, să se odihnească cu băieții, dar mi-a spus că el nu poate cînta sub sabia lui Damocles, nu da drumul la concert, așteaptă-l pe Nicu...”

Să nu dau drumul...? Ba, dau! Sun la dl. Negoitu, omul acela cu biletele care făcea cit o instituție națională de impresariat și-l spun să dea drumul la ultimele bilete. A doua zi, vineri pe la ora 9, Cornel Dumitru, contabilul șef de la ATM mă sună (mirat) să-mi spună că s-a revocat suspendarea, mai mult, că sîntem obligați ca totul să... Iasă foarte bine! Vineri seara, pe la orele 23, mă sună dna Stoian, se auză o veselie mare acolo la Timișoara, mi-a spus că la ea este și logodnica lui Ioji (Kappi) și că Nicu a sunat-o din Germania, că e acolo cu băieții... Să mă scuzați dna Stoian, am zis atunci că o fi vreun chef de femeie și nu știu că era explozia de ușurare a unei mame, după cinci zile și nopți de așteptare înfrigurată, așa că am scurtat: „Bine, dacă nu-l acasă Nicu, cînd vine cu băieții din Germania, să-mi dea un telefon!”. A doua zi, sîmbătă, sun din nou la Timișoara. Foarte sobru de această dată mi se spune că băieții sînt în Germania, doar Tănderică este la Viena. Nu realizez încă, dau telefoane și obțin vești contradictorii, că Mircea ar fi în București, că Mihaela a fost sunată de Ovidiu de la Viena Sun și la ATM și Cornel îngrozit o pune pe Doina, al cărui sot era colonel la grăniceri, să verifice ieșirile la graniță. Covaci nu era înregistrat la ieșiri! O rază de speranță?... Însă pe la ora 23 (nu eram acasă) mă caută Nicu din Ger-

Fotografie unică realizată de Dan Atanasiu pe 13 septembrie 1991, 2 + 2, adică PHOENIX și HOLOGRAF (în 1976 primii plecau din țară iar în 1978 ceilalți se nășteau ca grup). Mugurel Vrabete, Mircea Baniciu, Nicu Covaci, Edy Petrosel

mania și-mi lasă un număr de telefon, număr pe care toată noaptea și a doua zi nu reușesc să-l „prind”...

Luni pe la ora 10 îmi iau curajul necesar și sun la Direcția Muzicii. „Aoleu, îi scapă dnei Jana, stați să-i spun dlui Călinoiu...” Aștept zece minute și vine răspunsul: „Concertele se vor ține, luați ce grupuri doriți, nu vă mai trebuie nici o viză, dar să nu se audă cuvîntul Phoenix, să nu fie scandal în sală!”. Discut cu cele mai în vogă șase formații, facem afișe noi într-o noapte pe care mai scriem: „Bilete pentru concertele din ziua Z rămîn valabile sau se pot returna la casă”. Prin membrii clubului și apoi în sală, conspirativ, de la om la om, confirmăm ceea ce începuse să se afle. Totuși în liniște! Trece primul concert, apoi cel de-al doilea. Mai era un sfert de oră și se rupe ceva la basul lui Silviu Olaru. Arc pregătit pentru orice, sar în scenă și vorbesc, vorbesc... Se intră cu letconul pe scenă și eu nu trebuie să tac, vorbesc, cit de greu este să-ți procuri instrumentele, cit costă, cite eforturi fac acești nebuni ai noștri atît de talentați și săraci... Și cablul nu este gata și este suficient să tac, obosit, cinci secunde și cineva din sală strigă: „Phoenix!”... Și sala reia tot mai tare, apoi bătînd și din picioare, sacadat, „Phoenix, Phoenix!”. Ridic mîna, dar de această dată sala nu mă mai ascultă. „Phoenix, Phoenix!”. Șase mii de tineri, o adevărată bombă plută în aer. Trebuia să le vorbesc, să-i domin sau

să-i păcălesc, dar cum? Și urlu în microfon: „Bine, atunci să vă spun adevărul!”. M-au auzit și se face o liniște absolută, parcă; încercam să văd fiecare privire și nu vedeam nimic în întunericul sălii, orbit și de reflectorul de urmărire. Trec secunde, cinci, zece și spun apoi cuvinte care mă miră și pe mine cînd le aud: „Grupul Phoenix, a plecat pentru un îndelungat turneu... în străinătate!”. Liniște și apoi un nou strigăt din sală: „De ce ne minti?” și fluturări răzlete dar care încep să crească... Dar acum simt că pot să ciștig și rostesc apăsător și totuși surizător: „Măi oamenilor, sînt sigur că aveți mai multă minte... și mai mult suflet...”. Și a fost liniște...

Apoi concertul a reînceput dar el era terminat, oamenii începeau să plece din sală. Sînt momente după care nu mai poate urma ceva! Așa simțisem și eu ani în urmă cînd speram că Beatles va mai cînta împreună și apoi m-am bucurat că au rămas doar o legendă. Dar ei erau mitul unei lumi întregi, pe cînd Phoenixul era mitul nostru, al generației mele. Și acest mit a dispărut miraculos într-o noapte și a lăsat în locul său un mit al Phoenixului, alături de alți mituri. Nu am avut voie să pronunțăm cuvîntul Phoenix și să ascultăm această muzică, trebuind să așteptăm o altă noapte miraculoasă pe care o altă generație, mai tîrzie, a plăti-o cu singe. Bine! Ai venit PHOENIX, deși eu nu am mai crezut că vom mai avea Phoenix în concert...

AUREL GHERGHEL

P.S. În vara anului 1978 l-am întîlnit la Mamaia pe Alex Polgar, prietenul lui Nicu, care conducea camioneta cu scule. L-am întrebat: „Cum au plecat băieții?” Mi-a spus: „Nu crezi că e mai bine să nu știi?” L-am așteptat pe Nicu. Acum două zile mi-a spus doar atît: „Vei afla totul din cariera pe care o pregătesc, o poveste sentimentală despre Phoenix, așa cum am trăit-o noi...”

DIALOG PROMIS CU

Edy Petrosel (Holograf)

Rep. — Unde și în ce context ați cîntat?

E.P. — A fost un turneu de probă. Impresarul olandez Jaklin, Jean al Agenției Internațional Artist ne-a văzut într-un concert și ne-a oferit acest contract. Agenția lucrează la toate nivelele muzicale, de la inter-preți de top, de mina întîi cum ar fi Gibson Brothers, Toto Cutugno, pînă la trupe debutante. Turneul a fost destul de greu. Am cîntat mereu în altă parte. Practic a fost apariția și locul. Am cîntat în discotecă, în cluburi cu scene amenajate, în bari. Trebuia să asigurăm o seară completă.

Rep. — Mai cîntau, alături de voi, și alte trupe?

E.P. — Doar în două spectacole. Am cîntat Peter Weeman, cel care a cîntat în formația olandeză Cats și fetele de la Luv. În rest, noi trebuia să „construim” seara. Tocmai asta a fost partea interesantă a turneului, dar și partea dificilă, căci trebuia să convingi publicul de la bun început cu ceea ce poți, altfel în 10-15 minute contactul se rupea. Se pare că noi am convins din moment ce, în luna ianuarie, ne vom întoarce în Olanda.

Rep. — În ce orașe ați cîntat?

E.P. — Nu am cîntat doar în orașe mari. Ni s-a întîmplat chiar să cîntăm într-un oraș pe care abia l-am găsit pe hartă.

Rep. — Nu erați conduși?

E.P. — Nu. Ni se dădea programul pe o săptămînă, noi ne luam azimutul pe hartă și ne deplasam în locul respectiv. Am avut o independență totală. Plata se făcea pe loc.

Rep. — Cum cu cit erați plătiți?

E.P. — Ceea ce pot să spun este că am cîștigat cam de 20 de ori mai mult în acest turneu decît acasă. Și asta în condițiile în care noi ne-am dus în Olanda ca o trupă debutantă.

Rep. — Ce ați cîntat mai mult?

E.P. — La început, impresarul ne-a sugerat să cîntăm reggae, top-40, dar după două seri am ajuns la concluzia că cel mai bine e să cîntăm ce știm, ce-ți iese mai bine. Așa că spectacolele le încheiam cu ceea ce ne plăcea nouă. Ultimele două seturi erau pline din repertoriul formațiilor AC/DC, Rolling Stones, Deep Purple și bineînțeles, piesele noastre pe care le-am interpretat în limba engleză. Totul este să transmiți ceva publicului. Reac-

EDY ȘI GEORGICĂ PETROSEL
la cîteva ore de la revenirea acasă

ția lui depinde foarte mult de acest aspect.

Rep. — Cît costa biletul?

E.P. — Între 10 și 15 guldeni, adică între 5 și 15 \$. Am susținut cîteva spectacole și în Germania, unde biletul a fost 40 de mărci.

Rep. — Ați cîntat pe instalația voastră?

E.P. — Deși am avut-o cu noi, n-am dat-o jos din camion. În fiecare loc aveam instalația montată. Doar sunetul și spatele

era al nostru.

Rep. — Am înțeles că ați fost cu o echipă mîrită. Cine a mai cîntat?

E.P. — Silvia Dumitrescu și Geanina Olaru. La serviciile Geaninei vom renunța. Este o fată talentată, dar departe de a cînta din plăcere.

Rep. — Cîți tehnicieni ați avut?

E.P. — Dol. Vlad Vorenski și Cristian Nemuc.

Rep. — Spectacolele voastre

cum erau anunțate?

E.P. — Prin afișe. Olandezii sînt mari iubitori de muzică. Ei sînt obișnuiți cu trupe străine. Adesea ne confundau ca fiind englezi. Îi întrebam pe Vlad din ce parte a Angliei sîntem. Erau surprinși, desigur plăcut, cînd aflau că sîntem din România. Sînt convins că alte trupe aveau un sound mai bun decît al nostru, dar așa cum spuneau și ei nu prea aveau ce să transmită. Sunau impecabil, dar îi lăsați reci.

Rep. — Se dansa?

E.P. — Doar în discotecă.

Rep. — Ați avut o vestimentație deosebită?

E.P. — Nu. Olandezii merg foarte mult pe natural. Ideea de lanțuri, de ținută rock, în general, nu exista. Am cîntat în ținută obișnuită de stradă. Ți-am spus deja, singura cerință este să spui ceva. Emoția pe care o transmiți.

Rep. — În urma acestui turneu vă veți schimba ceva în stilul vostru?

E.P. — Da. Acest lucru se va vedea chiar și în discul care va apărea în decembrie. Materialul pregătit suprinde cîte ceva din starea noastră, din suferințele, frămîntările acumulate după plecarea lui Nuțu Olteanu. Prin venirea lui Florin Ochescu s-a schimbat ceva și în „estetica” sunetului. Oricum, formația a trecut primul examen în Olanda. Terenul a fost înșămintat. Ar fi păcat să nu-l folosim pentru a culege cît mai multe roade. Păcat că asta nu s-a întîmplat mai devreme, cînd eram mai tineri.

A-Z OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

O veste bună pentru suporterii rubricii și sint foarte mulți: conform promisiunii, cam de mult făcută, de a relua în detaliu micro-portretele prezentate, iată că vom începe cu litera A săptămâna viitoare. Așadar, vă puteți aștepta la un portret și o discografie AC/DC. **KING'S X.** Grup născut în 1980 în Springfield. Componență: Doug Pinnick (vocal și chitară bas), Ty Tabor (chitară),

Jerry Gaskill (tobe). Un amestec de stiluri, blues, funk, psihedelic, asociate cu o evidentă bază metalică și beneficiind de armonii vocale extrem de reușite. Casetele demo au fost ignorate de toate casele majore americane cu excepția celor de la Megaforce. De la primele apariții critica a salutat originalitatea compozițiilor. Album din 1990, „Faith, Love, Hope”.

KISS. Componența clasică era cu Gene Simmons (bas, voce), Paul Stanley (chitară), Ace Frehley (chitară) și Peter Criss (tobe) dar mulți fani au nostalgia altor coechipieri. Despre Eric Carr, cel operat recent, am scris, iar în componența din „Circus” Bruce Kulick este chitaristul actual. Din 1972 până în prezent s-au produs multe evenimente în viața trupei, așa că subiectul va fi dezvoltat cu mai multe fotografii și firește pe mai multe pagini. Punctul-cheie, consideră cronicarul unei publicații australiene, în evoluția lor, a fost albumul din 1975, „Kiss Alive”. De atunci discurile s-au succedat în viteză și în ritm constant: „Destroyer” și „Roll Over” (ambele din 1976), „Love Gun” și „Alive II” (din 1977).

Au realizat și un film în care apăreau ca niște eroi invincibili, figurează într-o carte cu desene animate mult comentată de malițioși ziariști britanici. În 1980 a apărut albumul „Unmasked” debutul grupului, după aproape un deceniu, fără machiajul atât de cunoscut în întreaga lume. Peter Criss și Ace Frehley au părăsit trupa, dar au rămas fondatorii, Simmons și Stanley. Au trecut și la o vestimentație nouă, concepție muzicală puțin diferită. Chiar dacă unele elemente de scenă spectaculoase au dispărut, au apărut altele mai moderne. La Kiss tancurile pe scenă făceau parte din decorul firesc. Priza lor din ultimii ani a mai scăzut puțin, Simmons fiind tot mai des solicitat ca producător pentru o serie de artiști tineri. Albumul 1989 editat de Mercury este „Hot In The Shade”. Date recente precum și discografia completă veți găsi în paginile P.R.&S. dacă veți rămâne prin apropiere.

Despre trupele noi care apar în alte publicații decît cele pe care le-am declarat drept surse ale acestui serial vom relata separat.

KIX GOF THE HILL

STEVE WHITEMAN de la KIX

KISS

PRIVIȚI-NE! CÎT DE STUPIZI PUTEM SĂ FIM!...

Revista franceză „Les Inrockuptibles” în dialog cu Michael Stipe (R.E.M.)

Les Inrockuptibles: Ceea ce se întâmplă cu grupul pare a fi bine regizat. De la debut R.E.M. are aceeași manager, același avocat, același anturaj. Nu este totul prea bine pus la punct?

Michael Stipe: Nu sîntem așa de bine organizați. Ne ocupăm de afacerile noastre, nimic mai mult. Facem și erori dar, cît de cit, avem autocontrol. Am semnat contractul cu tipii de la Warner pentru că ei ne-au dat posibilitatea de a reuși, în special în Europa. R.E.M. este mai mult decît un fenomen american; ceea ce noi oferim publicului trece de bariere lingvistice sau culturale. Nu trebuie să cunoști engleza pentru a înțelege pasiunea din vocea mea, nu trebuie să fii un fan al rock'n roll-ului pentru a înțelege frumusețea unui cîntec ca „Losing My Religion”. Am avut posibilitatea de a face turul Europei. În tren, bineînțeles, pentru că este mijlocul de transport pe care îl prefer. Mă duc des la New York și totdeauna cu trenul: o călătorie fantastică, de 16 ore! Voiajul cu trenul este mediativ, contemplativ chiar. Poți să ascuți glasul roților în liniște, fără telefon, fax sau conversație.

L.I.: Viața ta cotidiană îți impune reguli precise?

M.S.: Faptul că sînt vegetarian de 11 ani mă distinge de majoritatea americanilor. Într-o zi mi-am spus: „Termină cu carnea!” Lucram într-un restaurant, îmi era silă să o văd, să o simt sau să o mănînc. Mai tîrziu am devenit

conștient de semnificațiile politice ale abstenenței de la carne.

L.I.: Ai povestit că acasă nu ai nici frigider, nici apă caldă. Te-ai gândit că ești suficient de tare pentru a trece peste lucrurile acestea?

M.S.: Toate acestea le-am spus într-o zi proastă. Chestie de umor... Cred că este genul de detaliu ce nu are importanță. Prefer să vorbesc despre discuri. Nu țin să las impresia unui tip excentric. Îmi iubesc rolul de vocalist R.E.M., jata lucrul cel mai important! Înainte de muzică eram interesat de cinema și de fotografie. Apoi m-am gândit să cînt într-un grup. Aveam 15 ani cînd am înnebunit după SMITH, TELEVISION, BLONDIE, RAMONES; muzica lor îmi părea foarte proaspătă. Înainte era cam dificil să te simți atras de rock, timpurile fiind plicticoase. N-am ascultat niciodată Beach Boys, Beatles, Byrds — toate aceste grupuri pionier. Nu le cunosc muzica. În 1975 Beach Boys și Stones erau terminați! Primele albume PATTI SMITH, TELEVISION și WIRE sînt cele trei discuri care m-au inspirat, care m-au făcut să înțeleg ideea de Punk-rock. Toată lumea putea să facă asta. Este ideea sub care grupul s-a reunit. La început Mike și Bill erau muzicieni foarte buni, dar Peter nu era un chitarist prea grozav, iar eu — un vocalist slab.

L.I.: Spui că doar discurile prezintă interes. Accepți însă că publicul reclamă și altceva, un

pic de istorie, de mit?

M.S.: Bineînțeles. Mulți artiști iau asta prea în serios. Sînt conștient de „mitologie”, de acest aspect puternic, dar lucrurile se pot trata cu umor.

L.I.: Ce personaj mîtic a fost determinant pentru tine?

M.S.: William Faulkner. El era o forță motrice deosebit de puternică. Ridea mult de el însuși, fiind însă serios atunci cînd era la masa de scris. Există la el o dualitate, un echilibru al lucrurilor diametral opuse.

L.I.: Faulkner și cu tine a-vei în comun și pasiunea pentru sudul Statelor Unite.

R.E.M.

M.S.: Ador căldura. Mă trezește la viață. Știi, eu sînt atît de agitat! În S.U.A. există un sentiment de agitație pe care nu l-am întîlnit în Europa. Și cred că din această cauză climatul Sudului este perfect pentru mine.

L.I.: Ești un autodidact?

M.S.: Educația publică este inexistentă în S.U.A. Profii sînt prost plătiți, programa școlară nu e corespunzătoare. Nu-ți rămîne decît să te educi singur. Desigur, e o chestie de bani! (...) Mă gîndesc că am o inteligență medie, că am călătorit mult; am văzut multe culturi, locuri și comportamente diferite.

L.I.: De unde vine fascinația ta pentru imagine?

M.S.: Sînt un foarte fin observator, sensibil la tot ceea ce este prin esență vizual. Cînd scriu cîntece toate aceste imagini îmi vin în minte sub forma unor simple liste. De fapt multe din cîntecele R.E.M. nu sînt decît liste de cuvinte...

L.I.: Lumea ar fi dorit să fi avut o copilărie solitară, cu pasiuni, secrete, ca un MORRISSEY de tip american...

M.S.: Din contră, copilăria mea a fost fericită, cu mulți prieteni în jurul meu. Pasiunea pentru Faulkner ne-a reunit pe mai mulți! În cîntecele mele utilizez deseori punctul de vedere al unui personaj izolat. Este mult mai ușor să scrii cîntece triste, decît vesele. Leonard Cohen și-a făcut un renume din cîntecele triste. Nu știu de ce a făcut asta, dar cred că bucuria este o emoție cărăla nu este ușor să-i găsești corespondențe muzicale. Tristetea sau deznădejdea sînt subiectele prea facile.

L.I.: Ai afirmat cu cinism că „Shinny Happy People” este cel mai vesel cîntec existent...

M.S.: Aici se observă maniera mea de a scrie gen de song-uri, chiar dacă toate nu sînt la fel de stupide. Peter mi-a dat partitura de chitară. Credeam că sînt incapabil de a scrie textul refrenului, pentru că era cea mai veselă melodie pe care am auzit-o vreodată. Renunțasem, dar grupul a insistat, așa că l-am terminat.

L.I.: În 10 ani R.E.M. a lăsat o impresie de regularitate și fluiditate, fără scînteii sau probleme personale.

M.S.: Privind în ansamblu s-ar putea să ai dreptate. Eu pot să-ți spun că n-a fost chiar așa. Și totuși relațiile dintre noi sînt foarte sănătoase. Am un mare respect pentru Mike, Bill și Peter și cred că ei au aceeași sentimente pentru mine.

L.I.: N-ai apărut niciodată pe mapele discurilor. Dar pe verso-ul compilației „EPONYMOUS” există un surprinzător autoportret de-al tău, o față angelică...

M.S.: M-am gîndit că este o fotografie ridicolă, care-i va face pe fani să ridă. Mai mult, am sperat să-i „întep” pe tinerii introvertiți care ne adorau, sugerîndu-le: „Priviți-ne! Cît de stupizi putem să fim!”

Traducere și adaptare de HORIA STĂNESCU

BRYAN ADAMS

EVERYTHING I DO - I DO IT FOR YOU

Look into my eyes-you will see
What you mean to me
Search your heart-search your soul
And when you find me there
you'll search no more
Don't tell me it's not worth tryin' for
You can't tell me it's not worth dyin' for
You know it's true
Everything I do — I do it for you

Look into my heart — you will find
There's nothin' there to hide
Take me a I am-take my life
I would give it all I would sacrifice
Don't tell me it's not worth fightin' for
I can't help it there's nothin' I want more
Ya know it's true
Everything I do — I do it for you

There's no love-like your love
And no other-could give more love
There's nowhere-unless you're there
All the time-all the way.

Don't tell me it's not worth tryin' for
I can't help it there's nothin' I want more
I would fight for you-I'd lie for you
Walk the wire for you-ya I'd die for you

Ya know it's true
Everything I do — I do it for you.

EXTREME
MORE THAN WORDS

Saying „I love you”
Is not the words
I want to hear from you
It's not that I want you
Not to say
But if you only know
How easy it would be
To show me how you feel
More than words
Is all you have to do
To make it real
Then you wouldn't have
to say
That you love me
Cause I'd already know
What would you do
If my heart
Was torn in two
More than words
To show you feel
That your love
For me is real
What would you say
If I took those words

Away
Then you couldn't make
Things new
Just by saying
„I love you”
More than words
More than words
Now that I've tried to
Talk to you
And make you understand
All you have to do is close
Your eyes
And just reach out your
hands
And touch me hold me close
Don't ever let me go
More than words
Is all I ever needed
To show
Then you wouldn't have
to say
That you love me
Cause I'd already know.

răspundem
dacă sîntem în stare

AMALIA GARCEAC (București). David Lee Roth, favoritul său, va fi programat în emisiune. Faith No More ar fi fost normal să apară în zecile de emisiuni rock de la diversele posturi din Capitală. Ai vădită tendință extremistă și e păcat. Adică „Power-Play” să nu fie nici pop, rap, disco, nici ceva vechi, ci doar rock! De ce R.E.M. la secția rock? Așa apare și în topurile lumii. Același dilemă poate apărea și cu Bryan Adams. Unde-i locul lui? Nu al melodiei de acum. 20-25 de dolari pentru a deveni membru a Fan-Cluburilor de la care ai primit răspuns (Warrant, Queen, Poison, Bon Jovi) nu-i mult. Hai să găsim o soluție comună. Așa va înțelege lumea că pasiunea și informația costă. Și încă n-am zis nimic. Cu privire la interviuri, am preferat să publicăm materiale „live”, cînd s-a putut, decît pe cele traduse, care pot aștepta. Al. Andries, E. Chirșea, V. Sterian, D. Docan și toți ceilalți merita, chiar li se cuvine spațiul acordat nu numai pentru că sînt ai noștri. TUDOR AMBRUS (Iasi). E plăcut să constatăm că mai sînt oameni cu memorie, că lucrurile frumoase nu se uită așa, la comandă, cum se poartă azi. Cu privire la benzile ORWO stăm rău și aici. Voi investiga în continuare, dar decandată răspunsul este negativ. Nu mai importăm. Albumul nopții lipsește doar cînd primim vizite mai multe și timpul ne presează. Culmea e că nu ne ajung cele aproape 6 ore! Dar pentru că nu ești primul care insistă pentru permanentizarea rubricii, vom fi mai atenți la ceas. MONICA (Piatra-Neamț). Aș încerca să-ți expediez măcar o parte dintre cele solicitate, dar fără adresă e mai greu, dacă nu imposibil. Monsters Of Rock a meritat întru totul efortul. În rock orice sacrificiu este firesc. Merci pentru textul trimis. MIRELA DRĂGUSIN (București). Într-adevăr, se pare că pe 1 noiembrie ajungem la ediția cu nr. 40 a emisiunii V.N.D. Cum vom aniversa evenimentul? Nu ne-am gândit, dar primim propuneri, torturi, covrigi, sponsori etc. Clasamentele tale prind mai mult emisiunea, le voi citi acolo. DAN BALTATU (Iasi). Un Fan-Club Laura Stoica o va bucura pe interpretă. Adresa ei n-o dețin, iar cînd e în București stă la hotel. Cînd o voi găsi, promit s-o anunț. Poză vei găsi în revistă. CLAUDIU SEDER (Hunedoara). Te asigur că nu ești singurul supărat pe cele văzute pe micul ecran în timpul Festivalului de la Mamaia. Problema cu sponsorii cred că o exage-

rezi. Fără ei nu se poate ține cer să fie anunțat cît se poate de des. Mulțumesc de pe acum pentru dedicația din 20 septembrie, care se adresează tuturor copiilor necăjiți și realizatorilor! CAMELIA STANCIU (București). Relatarea de la Monsters Of Rock putea continua, dar au apărut altele cronici de concert „autorizate”, în care se vorbea de „demență,

duritate”, și altele mai rele, încît m-am gîndit că din cauza oboselii am scăpat cîte ceva. Albumul nopții a lipsit de cîteva ori accidental. Skid Row, Metallica, Scorpions au fost. Mă bucur că ai descoperit standul de la „Casata” care „te-a salvat”. Aștept comentariile tale despre viitorul concert Phoenix.

ANDREI PARTOS

CONFIRMĂM
DE PRIMIRE

Chiru Oana (Constanța); Gueron Adrian (București); Laura Rădulescu (București); Pop Hortensia Elena (Aiud, jud. Alba); Dosu Dee Răcu (Budureasa, Bihor); Muresan Vlad (Zalău); Vălean Cristian (Baia Mare); Boloșan Florentina (București); Mihai Ana-Maria (Constanța); Șerban Ana (Constanța); Cotrău Marian (loc. Sălonia, Bihor); Paul Cristea (Constanța); Matei Mircea (Slobozia, Iași); Boțofan Ioan (Sălaj); M. C. Ceazar (Pitești); Hodărnu Mircea Lucian (Sibiu); Martin Florinel (Tr. Măgurele, Teleorman); Campeanu Carmen (Brăila); Monica Topală Ardelean (Oradea); Claudiu Seder (Hunedoara); Vigh Alexandru (Oena Mures); Spinu Diana (Constanța); Marius Oltean (Sibiu); Istrate Mihai (Satu Mare); Berindei Roxana (Tirnaveni, Mures); Nelu Dumitru (București); Vlad Daniel (București); Mușat Alexandru (Tirnaveni, Mures); Patricia Pirșan (Cimpulung, Arges); Uliu Cristina (Tr. Severin); Pascu Mirela (București); Florin Bălarescu (Iasi); Amariței Marius (Iasi); Buruzan Lucian (Timișoara); Alexandru Teodor (București); Ștefan Coroian (Sighișoara); Șerbănescu Lucian (Constanța); Mărdăsan Dorina (Cisnădie, Sibiu); Dan Buche (Iasi); Stanciu Camelia (București); Bogdan Marius (Brașov); Codruța Domșa (Sibiu); Mihailescu Costin (Constanța); Balaj Eugen (Reghin, Mures); Venczel Paul (Baia Mare); Ovidiu Eleș (Oradea); Rădulescu Sorin (Constanța); Ghermes Lucian (Constanța); David Adrian (Constanța); Crișan Emil

(Constanța); Sin Adina (Constanța); Anton Laurențiu (Constanța); Culea Laura (Constanța); Aura Dincă (București); Raclariu Gabriela (Botoșani); Olteanu R. (București); Sasăran Laura (Baia Mare); Vasiliu Paul (Piatra Neamț); Gabriel Poescu (Sinaia); Liță Val (Sinaia); Mihai Biliș (Sinaia); Rauli Strezea (Buzău); Szabo F. Attia (Tirgu Mures); Boncea George Flavius (Mocnița Nouă, Timiș); Moldoveanu Alexandru (Zalău); Gabriela Dumitrescu (București); Carmen Sucuturdean (Ludus, Mures); Turcu Dorel-Cornel (Sibiu); Adrian Preda (Cimpina, Prahova); Daniel Cazacu (București); Crina Vilcu (Galați); Corina Vladu (București); Cosmin Ungureanu (Dr. Turnu Severin); Mitras Adrian (Cluj); Grimaltschi Maria (București); Badea Liliana (București); Barbu Adrian (Pitești); Avram Florin (Aiud, Alba); Cecilia Cioaba (Constanța); Ionescu Ammi (București); Milutinovici Iliana (București); Urucu Petrisor (Dr. Tr. Severin); Silion Mihaela (București); Amalia Garceac (București); Viorel Crețu (Babadag, jud. Tulcea); Diana Apostol (București); Elisabeta Palade (Galați); Coliban Justina (Cimpina); Luigi Radu Popa & Saus (București); Rădu Gae (Craiova); M. Ulea (București); Mihaela Curuia (loc. Palazu Mare, Constanța); Antochi Ciprian (Roman, Neamț); Wagnann Ronald (Timișoara); Geancă Niculina (com. Găneasa, Olt); Rică Vlaicu (Miercurea Ciuc);

INTERMEDIEM PRIETENII

AVRAM FLORIN (str. Dr. Ciortea nr. 14, Aiud, cod 3325, jud. Alba, tel. 968/6 28 56): „Am 15 ani. Hobby-ul meu este muzica. Preferințe: New Kids On The Block, Depeche Mode, Roxette, AC/DC, Vanilla Ice, M.C. Hammer. Cei care doresc să corespundă cu mine pot să mi se adreseze în engleză sau germană”. MILUTINOVICI IOANA (Șos. Panteimon nr. 144, bl. 102 A, ap. 97, sector 2, București): „Am 16 ani și doresc să leg prietenii, prin corespondență, cu tineri din toată țara, pasionați de muzica anilor '60-'70, de geografie, istorie și literatură”. SILION MIHAELA (str. Alecu Russo nr. 7, ap. 1, sector 2, București, cod 70 252): „Sînt născută în zodia Vărsător, am 16 ani și îmi iubesc la nebunie pe Michael Jackson. Despre el aș dori să corespundă”. PASCU MIRELA (str. Alea Moreni nr. 2, bl. 6G1, ap. 3, sector 3, cod 74 548, București) și CHIROIU CLARA (str. Sălaj nr. 265, bl. 2B, ap. 47, sector 5, cod 76 617, București): „Cumpărăm afișe cu Phil Collins, Roch Voisine, Pet Shop Boys, Status Quo”. PRICOB CRISTINA (str. Decebal, bl. G4, ap. 47, Piatra Neamț / 5 600, jud. Neamț): „Am doar 14 ani și jumătate. Îmi place foarte mult muzica. Favoritul meu este Michael Jackson. Dorosc

să cumpăr fotografii (de orice mărime) cu Michael”. ADRIAN PREDA (str. Victoriei nr. 16, bl. 32, ap. 18, Cimpina / 2 150, jud. Prahova): „Preferințele mele sînt: Sam Brown și Roxette. Dau oricît pentru a avea postere cu acești idoli. Pot oferi postere cu fotbaliști”. CONSTANTINESCU VERONICA (str. 12 Aprilie, nr. 31, ap. 2, Timișoara / 1 900, tel. 961/3 68 53): „Am 16 ani, 1,71 m, ochii albaștri, părul șaten-blond. Teme: muzică, psihologie, literatură. Ofer postere cu formații rock străine, în schimbul postereleor cu Jason Donovan, Kylie Minogue, Madonna, Pet Shop Boys”. PALADE ELISABETA (str. Zidariilor nr. 3, Micro 19, bl. H4, ap. 70, Galați / 6 200): „Sînt o Cotabifofilă!, și, deci, vreau să corespund cu fanii acestui interpret”. MITRAS ADRIAN (str. Plugariilor nr. 18, bl. E5, ap. 11, Gherla / 3 475, jud. Cluj): „Sînt născut pe 29 septembrie, în zodia Balanței și am 15 ani. Mă pasionează muzica și sportul. Preferințe muzicale: Richard Marx, Jason Donovan, Steve B., Aurelian Temișan, Kylie Minogue, Glenn Medeiros, David & Jonathan, Mădălina Manole”.

O. D.

LEGENDĂ ȘI ADEVĂR

Mimi neavind altă idee a spus „Bournemouth, asta însemnând un oraș-port extrem de pitoresc. John și-a chemat soferul, pe Les Anthony, și i-a spus să facă rost de hărți ale orașului. Într-o jumătate de oră au plecat. Agenția locală „Rumseys“ a fost încintată să le pună la dispoziție lista de case de vânzare. În final, Mimi a găsit una să-i placă, un bungalow alb, cu vedere la Poole Bay. Cînd a aflat că proprietarul locuia încă în casă, era foarte afectată că trebuie să meargă acolo, în special pentru că John era îmbrăcat în niște blue-jeans răpiciuși și plini de găuri, într-o jachetă prea strîmă și purta o șapcă pentru yachting. I-a spus: „Casa asta este de prea bună calitate ca să mergem în halul ăsta!“ „E doar o casă burgheză de mină a doua, iar dacă nu ești atentă te poți prăji!“ a avertizat-o John. El însuși a coborît din mașină și a sunat. În momentul în care familia de proprietari l-a văzut pe însuși John Lennon stînd în fața ușii ei nu șiau ce să mai facă pentru el. Cei doi au vizitat casa. Partea care i-a plăcut cel mai mult mătusei Mimi era terasa din spate, cu trepte, ce duceau pînă la mal și de unde putea privi fluxul și refluxul din golf.

„Îți place, Mimi? Dacă n-o vrei, o cumpăr pentru mine“. A sunat la Bryce — Hamner și a primit acordul de a o cumpăra. Fără prea mult entuziasm, Mimi a vîndut cu 6000 lire sterline casa din Menlove Avenue, dar banii nu i-a cheltuit, ca și cum într-o zi avea să se reîntoarcă acolo.

Vara părea a-i reîntreina pe Brian. Vara era anotimpul turneelor, iar turneele îi ocupau timpul și

dădeau sens zilei următoare. Excluz de Beatleși, din studiourile de înregistrare și de la filmări, turneele erau specialitatea lui Brian. Pentru a doua oară vroiau să plece împreună în jurul lumii. Au început în iunie cu un turneu european, care a debutat cu un spectacol, vîndut „integral“ la Palais des Sports din

Paris, care a fost radiodifuzat de toate posturile, din Franța. Au cîntat la Nisa, pe Coasta de Azur, la Madrid, unde Brian a apărut cu un ochi vînat, motivînd incidentul destul de pueril, cum că se lovise de o ușă închisă.

Într-o zi fierbinte și înăbușitoare de august, chiar 13. Beatles a ajuns la New York pentru a lovi din nou „mortal“ Statele Unite. Acest turneu era mult mai lejer decît precedentul, doar 13 concerte în 9 orașe, cu o săptămînă de relaxare la Los Angeles.

Se pare că pe 15 august formația Beatles a cunoscut cea mai palpitantă călătorie din multe pe care le-a întreprins. Un elicopter i-a luat de la East River și i-a dus la Shea Stadium, unde 56.000 de oameni îi așteptau. Au descins la heliportul World's Fair, de unde, într-o mașină blindată, s-au îndreptat spre stadion. Au fost lăsați în mijlocul gazonului și în mare grabă s-au îndreptat spre scena amenajată la nivelul primei tribune. Ca număr de spectatori era cel mai mare concert ce avusese loc pînă atunci. Vremea caldă și umedă a provocat leșinul multor persoane, așa că în cîteva minute staționarele de urgență erau arhipline. Au urmat: 17 Toronto, 18 Atlanta, apoi Houston, Chicago și Minneapolis.

WHY DON'T WE DO IN THE ROAD? Lennon — McCartney

Why don't we do it in the road? (repeat 4 X)
No one will be watching us
Why don't we do it in the road?

Taken from the originally Beatles Song Book
Appeared on the Beatles „White album“ in 1968
(double LP.)

Traducere și adaptare de
GABRIELA SEICARU

MICHAEL JACKSON

Papa Joe își dorea mult ca fiul săi să înregistreze la deja celebra casă de discuri Motown dar 1968 nu părea a fi un an prea norocos pentru Jackson Five. Motown nu dădea nici un semn de viață, așa că Joe Jackson se decide să încerce marea lovitură și își înscrie băieții la festivalul săptămînal al amatorilor de la faimosul teatru al negrilor americani, Apollo, din Harlem. Bătrînul teatru nu avea nimic arătos pe dinafară. Plasat în plin centrul Harlem-ului, la parterul unui bloc insalubru, cu pereți gălbejiți și ferestre murdare, atrăgea atenția doar prin fronthonul luminos, ce semnală grupurile-vedetă ale zilei. Înăuntrul însă, întreg Harlem-ul era la el acasă. În culise se găseau de toate: mîncare tradițională, droguri și mai ales o mulțime de muzicanti, tînjind după glorie. Pe culoarele teatrului forfoteau artiști, impresari, avocați și multe alte figuri insolite.

Cei ce luau loc în fotoliile uzate de la Apollo nu erau șomeri sau vînzători de floricole, ci oameni aparținînd tuturor categoriilor sociale, care pentru cei 35 de cenți plătiți pe bilet, deveneau judecători ai mai exiștenței. Personalul de serviciu al teatrului nu ezita niciodată să evacueze un interpret, dacă numărul acestuia era cumva prea „jenant“, acest lucru petrecîndu-se în urletele celui mai sălbatic public din Statele Unite. Pentru frații Jackson, obișnuiți cu micile cluburi, Apollo este primul mare test. Apollo prezenta toate genurile muzicale abordate de negri. Spectacolele de blues reuniseră muzicieni valoroși ca B.B. King sau John Lee Hooker, dar cea mai așteptată seară era cea a surprizelor, seara amatorilor. Bătrînul Shiffman, proprietarul lui Apollo, obișnuia să spună: „Negrilor nu prea le pasă de ceea ce a fost ieri, ei vor să știe cum se vor distra mîine“. Sammy Davis Jr. spunea: „La Las Vegas, muzica îți mișcă picioarele, la Apollo, muzica îți atînga inima“. Revelațiile serilor

de la Apollo au devenit în cele mai multe cazuri vedete. În 1956, pe scena teatrului cîntase un puști venit în picioarele goale din Atlanta. Puștiul se numea James Brown. Au mai fost și alții: Frankie Lemon, Joe Tex, King Curtis, Diane Warwick.

Și pentru grupul de cinci puști, care, ca toți, aspirau la consacrare. Apollo putea fi văsatul început. Fiind cel mai tîner, au fost aleși pentru deschiderea concertului. În spațiile cortinei se afla un arbore artificial, despre care se povestea că aduce noroc celui care-l atinge înaintea primului său spectacol la Apollo, așa că înaintea intrării în scenă toți cei cinci băieți au îmbrățișat copacul. Au cîntat două piese, fără a face pauză între ele și întreaga sală s-a ridicat în picioare, aplaudindu-i minute în șir. Papa Joe știa că au cîștigat. Noaptea, în microbuzul Volkswagen ce îi aducea înapoi la Gary, comentariile nu se mai opreau. Din cînd în cînd, Papa Joe intervenea pentru a-i aduce pe pămînt pe cei cinci copii surescitați.

Ajunși la poarta castelului, casa de discuri Motown le amînă intrarea, astfel încît Joe Jackson accepta oferta lui Ben Brown, președintele casei de discuri Steeltown. În 15 zile, Jackson Five înregistrează pa-

tru titluri pentru mica companie. Primul lor single se intitulează „Big Boy“, o baladă în manieră rhythm and blues, foarte lentă, alternînd backing-ul vocal al fraților mai mari cu pasaje solistice susținute de Michael. Cine intuia atunci că vocea pităgăiată a micuțului cîntăret de nouă ani, va deveni cea a unui mare star planetar? „Big Boy“ a cunoscut un serios succes local. Al doilea single, „We Don't Have To Be 21 To Fall In Love“, stîrnește un interes deosebit prin prezența lui Papa Joe în persoană, la chitară. A fost de altfel unica performanță a lui Joe Jackson gravată pe un disc. Azi, pe acest disc, colecționarii plătesc mii de dolari.

Jackson Five erau în pragul afirmării, dar în afară de cîteva pasaje difuzate la radio și de cîteva oferte de spectacol, nici un căutător de talente nu bătea la ușa de la numărul 825 Jackson Avenue. Desigur, Joe Jackson nu renunță și, între două certuri cu Katherine, își multiplică demersurile. Pentru a sporii șansele de reușită, Papa Joe își ia un partener alb, avocatul Richard Arons, care îl va ajuta timp de zece ani în toate acțiunile sale. Împreună cu Arons, Joe Jackson a reluat circuitul cluburilor de noapte, reușind obținerea unor contracte și în orașe mai îndepărtate de Indiana. Cei cinci băieți cîntă la Uptown Philadelphia, la Howard Washington și chiar la la Phoenix și Kansas City. În aceea perioadă Jackson Five deveneau imbatabili pe scenă, ca pabil să cucerească orice fel de public. Michael era vedeta spectacolelor dar, timid, dispărea imediat în culise după prestațiile grupului. Atent și la show-ul altora, Michael își nota tot ce i se părea important pentru strategia spectacolelor. Deja era în stare să imite perfect toți pașii de dans ai lui James Brown, așa că decide să studieze și show-ul lui Jackie Wilson, observînd și asimilînd im-

pecabil și trucurile lui Sam & Dave.

Joe Jackson ajunsese însă la capătul răbdării, așa că, într-un week-end memorabil pleacă împreună cu băieții la New York, unde în aceeași zi, concerta și James Brown. Își stabilise cartierul general la hotelul Americana. Joe reușește să treacă de toate obstacolele, îl ocolește pe neînduplecatul Glenn, gorila lui Brown, aborîndu-l în cele din urmă pe St-Clair Pickney, directorul muzical al lui James, care îi facilitează o scurtă întrevvedere cu „părintele muzicii soul“.

James Brown era la acel moment vîlă de culoare cea mai bine plătită din întreaga Americă. În 1967, apărea aproape seară de seară la televizor. Vînduse aproape 50 de milioane de discuri și în numai doi ani propulsase în top-uri 17 piese. Se zicea că ar fi avut 500 de perechi de pantofi, 300 de costume de scenă, diamante, limuzine de lux, un castel la Augusta și un avion personal marcat cu inițialele J.B. Întrevederea a avut loc. James Brown era în-

soțit de impresarul său alb, Ben Bart, și de amicul său, jovialul Danny Ray. Joe Jackson i-a oferit pe cei cinci băieți ai săi pentru a acompania James Brown Revue, dar marele star n-a fost deloc încîntat de această propunere.

În aceste condiții, Joe Jackson s-a decis să încerce obținerea unui contract la Apollo, unde Sam & Dave aveau imens succes cu ultimul lor hit, „Hold On I'm Coming“. Pentru doar 500 de dolari, Joe era dispus să abandoneze toate drepturile viitoare asupra grupului Jackson Five, dar condiția era ca Sam & Dave să îi includă în revistă. Peste cîțiva ani, Dave Pratter își amintea cu amărăciune: „Veniseră, cu modestie și ambibiție, pentru a-și începe o carieră. Nu prea le-am dat atenție și cînd te gîndești că șase luni mai tîrziu au ajuns la Motown! Doamne, mare timpit am fost!“.

Traducere și adaptare de
COSTIN MANOLIU
NELU CONSTANTINESCU

(va urma)

Cu QUINCY JONES

Împreună cu BROOKE SHIELDS la Festivalul decernării Premiilor Grammy

EXTREME

Noua senzație a hard-ului se numește **EXTREME**. Acest grup plin de îndrăzneală, se pregătește să-și lase amprenta pe muzica rock a anului 2000. Deci, un grup, dar mai ales un chitarist de un feeling și un modernism extraordinar. Doamnelor și domnilor, am plăcerea să vi-l prezint pe **NUNO BETTENCOURT !!!**

Un album (Portogratiti), care se derulează în maniera unei gigantice comedii hard, plus un stil în cea mai pură tradiție nord-americană. Privit din acest unghi, Nuno Bettencourt poate trece drept „încă un chitarist”. Greșeală...

Deja este numele. Care nu sună chiar ca „John Smith”. Nuno este prenumele provenit din țara sa natală — Portugalia — unde rock-ul s-a oprit la stadiul de embrion — pe care a părăsit-o de tânăr pentru Statele Unite, chiar dacă, după cum mărturiseste, o vizitează regulat. Dar nu destul pentru a putea depista o oarecare prezență a acestei culturi în muzica lui, doar poate un parfum exotic care planează peste anumite părți acustice.

În rest, Nuno este un chitarist anglo-saxon, care ascultă rock anglo-saxon și studiază muzicieni anglo-saxoni. „Am ascultat toate grupurile pe care

de la un hard care „se lasă greu” la un jazz-uleț mingie-tor.

Diferența între Nuno Bettencourt, EXTREME și ceilalți este că ei își transpun declarațiile pe vinil.

„N-am ales nimic, am lăsat lucrurile să se așeze, fără a încerca să le forțez și asta m-a dus drept la EXTREME. Ar fi o mare greșeală să se creadă că EXTREME înseamnă numai Nuno Bettencourt. Noi suntem patru și părțile fiecăruia contează. Firul care ne leagă este o concepție comună asupra muzicii: fără rețineri și fără prejudecăți!”

Fără rețineri și fără prejudecăți. Această maximă a dus deja o dată cu apariția primului album EXTREME din 1989 la o semi-revelație blocată într-un anonim datorat surdității cronice a mass-mediei... și unor greșeli ale tinereții.

„Acest prim album”, preci-

prea lung. Condițiile au fost mai bune și deci inspirația a fost facilitată. Asta-i tot!”

Nu ne vom lungi asupra conceptului spiritual al discului „Pornografitti”, care este o satiră citeodată umoristică, citeodată naivă sau furioasă a unei societăți decadente unde sexul este denaturat și pervertit. În schimb ne vom mira de îndrăzneala (inconștiență?) unei bucați ca „When I First Kissed You”.

„Nu ne-a fost frică să ne lansăm în acest gen de experiență, în ciuda etichetei noastre hard. Pentru noi este de neconceput să-ți reprimi un impuls gindindu-te la ce va spune publicul. Asta ar însemna negarea condiției noastre de muzicieni. Aceste „etichete” fac publicul să uite că jazz-ul, rock-ul sau heavy-metal-ul sînt reunite într-o familie numeroasă — muzica. Ea va fi mereu rezultatul, combinarea miilor de influențe și particularități. Eu nu înțeleg de ce ar trebui să avem vreo rețineră în a ne arăta și părțile cele mai ascunse. Moștenirea de la Frank Sinatra este una dintre ele. În diferent dacă noi o vrem sau nu, el și-a adus o contribuție la muzica contemporană. Dacă n-ar fi așa numele lui n-ar fi rămas”.

Înarmați cu acest gen de concepții, EXTREME vor juca un rol foarte important în viitorul rock-ului și hard-rock-ului. Formele ca aceasta pot să spargă barierele și să dea un nou suflu unui stil care realmente se sufocă. Deși aparițiile noi sînt multiple, 95% din trupele „made in U.S.A.” se îngrămădesc cu toatele pe același drum creînd busculade și încetiniri ale circulației, într-un cuvînt: o stagnare. Acest lucru se aplică, din păcate și chitariștilor din deceniul trecut. Ei au ales cu toții aceeași autostradă cu viteza nelimitată. Sînt cu toții angajați într-o cursă idioată de unde nimeni nu va ieși învingător.

„Well”, începe Nuno „pot să cînt cît de repede vor, dacă asta le face plăcere! Nimic nu este interzis în muzică. Problema cu noua generație este că muzicienii cîntă repede dar uită adeseori să păstreze o linie melodică și cantabilă.”

Oricum, jocurile olimpice de chitară nu există, așa că nu înțeleg de ce se antrenează toți... Muzica trebuie să aibă puterea să se adreseze tuturor și oricum nu poate fi perfectă. Aș putea spune chiar că perfecțiunea este cel mai mare dușman al muzicii. Un chitarist bun trebuie să fie un chitarist complet. De exemplu, nu trebuie să te ocupi mai mult de un aspect în detrimentul altuia. Trebuie să fii la fel de bun și la partea ritmică și la partea de solistică. Se pare însă că azi tinerii chitariști preferă să lucreze la lead-guitar, dar asta este o greșeală. Pentru mine, cei care fac așa sînt niște amatori!”

Odată interviul terminat, Nuno Bettencourt se grăbește să se reîntoarcă la ocupația sa favorită. Așa cum mi-a spus managerul său înainte de începerea discuției: „Nuno vine imediat, tocmai studia puțin la chitară. Toată ziua studiază, nimeni nu-l poate opri!”

Traducere și adaptare după revista „Hard Force”:
ANCA LUPES

un adolescent nebun după rock le întîlnește în drumul său. Dar gusturile mele erau destul de variate: LED ZEPPE, bineînțeles, QUEEN, AEROSMITH.”

L-am întrebant care este CHITARISTUL care face să treacă un fior unic prin Nuno. Asta pentru a verifica can-can-urile care apar negreșit atunci cînd are loc un eveniment ca nașterea unui astfel de extraterestru al chitării și conform cărora s-ar părea că Bettencourt se inspiră din Van Halen. Dar ce chitarist nu se inspiră din genialul Eddie?

„Alegerea e dificilă, sînt atîta chitariști în istoria rock-ului. Și toți sînt mari în măsura în care fiecare și-a adus contribuția la evoluția acestei muzici; este deci greu să alegi unul dintre ei. Dar, după mine, cel mai mare șoc al deceniului este și va rămîne Eddie. După el nimic n-a mai fost la fel!”

Dar Nuno Bettencourt nu lu-bește uniformitatea. El nu lu-bește nici noțiunea de maestru pe care-l adulăm fără a mai lăsa o ureche liberă și pentru restul. Un sistem auditiv trebuie să prindă cît mai multe.

„Am fost interesat de muzică în general, mai mult decît de o anumită muzică în particular. Nu făceam nici un fel de selecție, dar tot ce ascultam trebuia să-mi placă. BEATLES, trecînd prin SIMON & GARFUNKEL și toate solurile de grupuri înglobînd rock, jazz, blues și chiar muzica bună de varietate americană.”

Astăzi acest gen de afirmații sînt foarte la modă. Este, de asemenea, de bon ton să dec-lari că ești capabil să cînti toate stilurile muzicale, trecînd

zează Nuno, „nu se pune problema să-l reneg. Un muzician nu are acest drept. Noi nu prea eram pregătiți, iar problemele de tot felul nu încetau să apară. Neplăceri cu managerul, cu producătorul, cu firma, cu toți. Mediul este foarte important în muzică. Eu nu reneg primul nostru album, dar îmi rezerv dreptul să spun că nu-mi place. Mi-aș dori — dar asta este imposibil — să schimb unele lucruri.”

Cînd ajungi să-ți imprimi primul disc te simți ca și cum ai pluti pe un nor. Și deci nu prea gîndești. Mi se părea absolut incredibil, să mă aflu într-un studio pentru a înregistra un disc! Asta este visul oricărui muzician. Deci trebuie să-ți faci foarte bine treaba. Nu trebuie să spui: Voi deveni un mare chitarist, ci: Vreau să-mi cînt muzica! Ceea ce contează cel mai mult este să fii tu însuși satisfăcut!”

Această satisfacție Nuno a obținut-o. Cu cea de-a doua tentativă a grupului EXTREME, „Pornografitti”. De data aceasta, dacă albumul trece neobservat, nu avem decît să ne lăsăm de meserie și să continuăm să ne extaziem ipocrit în fața unei scene hard care la sfîrșitul anilor '80 s-a uniformizat periculos de mult.

Pentru noi, acest al doilea L.P. reprezintă un viraj important. N-am fost încrezuți de nimic în elaborarea lui și nimic n-a venit să ne reducă entuziasmul. Am beneficiat de o libertate mai mare. Fuziunea ideilor noastre s-a făcut în calm și decontractare. De aceea drumul care duce de la compoziție la rezultatul final n-a fost

10 melodii pentru VINERI NOAPTEA ÎN DIRECT (27 septembrie 1991)

1. Woman In Chains — **TEARS FOR FEARS**
2. Nu mai vreau — **LOREDANA GROZA**
3. Calling Elvis — **DIRE STRAITS**
4. Azzuro — **ADRIANO CELENTANO**
5. Too Late To Say Goodbye — **RICHARD MARX**
6. Un actor grăbit — **LAURA STOICA**
7. You're Everything — **ROD STEWART**
8. Don't Go Breaking My Heart — **KIKI DEE & ELTON JOHN**
9. You Could Be Mine — **GUNS N'ROSES**
10. (Everything I Do) I Do It For You — **BRYAN ADAMS**

Ediția trecută a reunit două generații ale rock-ului românesc în fața acelorasi microfoane: Phoenix (Nicu Covaci și Mircea Banicui) și Holograf (în echipa completă, reveniți din Olanda). 13 septembrie va rămîne în memoria radioascultătorilor și a realizatorilor! În primă audiere absolută am ascultat viitorul L.P. Holograf, fără titlu încă. Grupul așteaptă noi sugestii de la cei care au audiat cele 9 melodii. Ne întîlnim la 23.10 (un minut-două în plus sau în minus) pe lungimile de undă ale postului „ROMANIA ACTUALITĂȚI”. Sponsorii emisiunii sînt „Curierul național” și societatea româno-americană TEC. Așteptăm și alți iubitori de muzică!

L.P.M. + A.P.

New Musical Express

14 septembrie 1991

NETWORK UK TOP 50—45 S

1. (Everything I Do) I Do It For You — **Bryan Adams**, 2. Charly — **Prodigy**, 3. I'm Too Sexy — **Right Said Fred**, 4. Get Off — **Prince And The New Power Generation**, 5. Sunshine On A Rainy Day — **Zoe**, 6. I'll Be Back — **Arnee And The Terminators**, 7. Insanity — **Oceanic**, 8. Let's Talk About Sex — **Salt N'Peppa**, 9. Love... They Will Be Done — **Martika**, 10. Set Adrift On Memory Bliss — **PM Dawn**.

US 45's

1. (Everything I Do)... — **Bryan Adams**, 2. The Promise Of A New Day — **Paula Abdul**, 3. Motownphilly — **Boyz II Men**, 4. Things That Make You Go Hmmm — **C&C Music Factory**, 5. 3 A.M. Eternal — **The K.L.F.**, 6. I Adore Mi Amor — **Color Me Badd**, 7. Crazy — **Seal**, 8. Wind Of Change — **Scorpions**, 9. Time, Love And Tenderness — **Michael Bolton**, 10. I Can't Wait Another Minute — **Hi-Five**.

Music Video

1. Three Tenors Concert — **Pavarotti, Domingo, Carreras**, 2. The Immaculate Collection — **Madonna**, 3. Live — **Luciano Pavarotti**, 4. Into The Nineties Live! — **Jason Donovan**, 5. Tonight He's Yours — **Rod Stewart**, 6. 20th Century Boy — **Marc Bolan**, 7. Rockin' All Over The Years — **Status Quo**, 8. Picture Show — **The Cure**, 9. Seriously Live In Berlin — **Phil Collins**, 10. Greatest Video Hits — **Yes**.

Film Box Office

1. Terminator 2: Judgement Day; 2. Robin Hood — **Prince Of Thieves**; 3. Backdraft; 4. Soapdish; 5. Edward Scissorhands; 6. Teenage Mutant Ninja Turtles II — The Secret Of The Ooze; 7. Rocketeer; 8. The Naked Gun 2 1/2 — The Smell Of Fear; 9. Cinderella; 10. The Silence Of The Lambs.

Video Films

1. Three Men And A Little Lady; 2. Home Alone; 3. Rocky; 4. Ghost; 5. Air America; 6. Arachnophobia; 7. Almost An Angel; 8. Men At Work; 9. Bird On A Wire; 10. Stephen King's It.

Fata frumoasă ce blues nu știe a dansa

Unde e discoteca CALISE?? Cititorule dansator si, totodată, ascultător de muzici ușoare, îndreaptă-ți pașii seara după orele 22.00 pe strada Ștefan Furtună și o vei găsi! Cum? Fremătînd și învălîuită într-o lumină quarz care te face în momentul în care-i calci ringul de dans să crezi că pășești pe lund. Băieții, ca să poată intra, trebuie să pregătească din timp 400 de lei, iar fetele cu șuvițe doar două sute. Pentru studenți, aici se poartă reducerea cu 50%. De o parte a ringului sînt șase mese miciute și cochete, la care se poate vorbi șoptit despre inflație, șomaj și toate cele. De cealaltă parte a ringului sînt zece mese, dar cu scaune cu spătar, care suportă doar spate de zeite. DJ-ul mă privește de sus, și asta te întîmplă deoarece cabina lui cu geam se află undeva aproape de tavan, exact lîngă

ecranul pe care sînt frînte note, trupuri, imagini în ritmul dat de difuzoare, frumos ecran. Să aibă 3 metri pe 2? Are. Să trecem puțin la bar, cu auzul mîngiat de Wilson Philips. Pe peretele din spate, 3 corpuri

CRONICA DISCOTECILOR

de femei, portocalii, sînt în plin zăbucium. Ce corpuri!!! Poate doar corpul redacțional de la Pop Rock'n Sport să fie la fel! La bar lipsește lista de prețuri, așa cum ar lipsi o oază din desert. Rasturile sînt garnisite cu Cinzano, Ponticelli, Whisky și alte lichide. Dar fără preț toate sticlele parcă sînt niște fete bune de

măritat despre care nu știi ce avere au. Cetățenii de culoare, cu tricouri albe, însoțiți de blonde și sacouri, ce parcă au coborît de pe ecran exact dintr-un snap, sînt aproape singurii care au pe masă și altceva decît scrumieră și citronadă (120 lei). O vînzătoare de flori intră în discotecă. Blues și trandafiri. Dar de unde blues? Hai, măi programule muzical, te rog frumos să incluzi în tine un blues, dacă se poate cu saxofon! Vrei? Ar vrea el, dar nu vrea DJ-ul Cătălin Buncea. De ce, nu știu, că pe ring e loc, chiar și de mai bine. O fată retrasă într-un colț ar putea să danseze blues în condițiile astea? El este rar ca și fata din colț, care nu știe blues a dansa. Înainte de a veni la această discotecă, „bluesaiți”, fetelor, „bluesaiți”...

MARIUS TUCA

MAMAIA '91

Compact la finalul recitalului (cel mai aplaudat din întreg festivalul). Tot rock-ul salvează muzica ușoară!

Publicul, în timpul concertului Compact. Observați sincronizarea și disciplina fetelor

Elena Cirstea înaintea programului-surpriză care s-a transformat (prin amabilitatea lui Adrian Daminescu) într-un recital în toată regula

DE LA CITITORI

„Recent încheiata ediție a Festivalului MAMAIA '91 nu a izbutit să treacă de condiția copiei xeroxate după trecutele manifestări de gen. Același penibil amestec de câștigători lesne previzibili, „recitaluri” ale abonaților casei (vezi Cotabiță — D.V.D.), prezentatoare cochete, fiind cu limitele amatorismului submediocru, „vedete” împinse la nesfârșit cu genunchiul în demonstrații de mimică de către compozitorii-protectori, însăși muzicale ridicate nemeritat la rangul de slagăre (unele urcând și pe podium!), repetate scăderi ale calității transmisiei și doar două excepții ce au confirmat (fericit?, nefericit?) regula evoluțiilor și deciziilor cenusii (excepționalii Dolgan și Teodorovici) — aceasta a fost principala (și obișnuita) caracteristică generală a întregii întreceri. Pentru reeditarea mult prea cunoscutelor sabloane, cam prea mare cheltuială de eforturi în toate direcțiile (inclusiv sponsorizarea). În final, fie-mi permisă o întrebare: cum a fost posibilă afirmația că la secțiunea a doua de creație numărul de doar 11 piese se explică prin refuzul unor compozitori de a participa cu lucrări? CUM, fiind se știe că foarte multe candidaturi realmente valoroase au fost respinse cu brutalitate în faza de preselecție? Personal, cunosc cu siguranță că în această situație s-au aflat

slagărele semnate și prezentate de compozitorii Marcel Dragomir, Marian Nistor și Marius Micu. Un răspuns ar fi că, după ce că îl cheamă cum îl cheamă (și nu intră, de regulă, în vederea „elitistilor” din juru...), au mai și... păcătuit prin colaborarea cu Dan Ioan Panțoiu, Corneliu Vadim Tudor și, respectiv, Claudia Delean! Dacă există (și) o altă explicație, rog

respectuos să-mi fie adusă la cunoștință în „subsolul” acestor rânduri.”

Permiteți-mi, vă rog, stimate domnule Andrei Partos, să vă asigur de cele mai alese sentimente de stimă, considerație și grație — alături de mulțumirile anticipate.

S. ȘTEFĂNESCU

Să facem top la... „Mamaia '91”

INTERPREȚI

1. Gabriel Cotabiță
2. Radu Dolgan
3. Ovidiu Komornik

POETI, TEXTIERI

1. Dan V. Dumitriu
2. Andreea Andrei
3. Grigore Vieru, Aurel Storin

PIESE

1. Te rog domnișoară nu pleca
2. Dă doamne cîntec
3. Eminescu
4. Nu e gelozie
5. Nu sîntem ingeri

INTERPRETE :

1. Mihaela Marinache, Mădălina Manole
2. Ioana Anghel
3. Carmen Trandafir

COMPOZITORI

1. Ionel Tudor
2. Bogdan Cristinoiu
3. George Grigoriu, Ion Aldea Teodorovici

SPONSORI

1. Europa
2. Roger
3. Lefranc

RAZVAN
CODOREAN

Spectatorii își spun părerea (III)

Cristina P. (18 ani; Mangalia; joi): „Am venit special pentru acest festival. De fapt, nu este prima ediție la care particip ca spectator. Am reușit să cumpăr abonament, considerînd că este mult mai avantajos. La această ediție mi se pare deosebită ideea de a include în concurs o secțiune a melodilor lansate în ultimul an. M-au impresionat cei din Chișinău cu piesa „Eminescu” și mi-a plăcut „Dă doamne cîntec” a lui Viorel Gavrilă, interpretată de Laura Stoica. În program, pentru mine seară, este trecutul recitalului celor care s-au lansat pe scena acestui festival. Și asta mi se pare o idee bună. Mi-ar place ca la anul să fie un recital al Corinei Chiriac sau al altor vedete lansate... mai de mult și care au fost prezente pe această scenă de-a lungul anilor. Aștept cu nerăbdare să văd cine va lua șalupa și tare aș vrea să știu ce va face cu ea. Dacă nu știe să o conducă?”

Micu Cristina (27 de ani; Brașov; sîmbătă): „O ediție mai bine organizată decît altele, dar nu la nivelul așteptărilor noastre. Oricum, se pare, că din an în an, mergem spre mai bine. Poate că la anul vom fi și mai aproape de ceea ce vedem că se întîmplă la San Remo.”

Cristina Sterguri (19 ani; Constanța; sîmbătă): „Eu vin din '83 în fiecare an, de cînd eram un copil. Am crescut odată cu festivalul, cu vedetele lansate de el. Nu prea pot să fac o comparație cu ceea ce a fost la alte ediții, pentru că alte ediții au fost în alte vremuri. Pot să spun că mi-a plăcut și ce nu mi-a plăcut anul acesta. Mi-a plăcut organizarea. Nu mi-a plăcut prezentarea și o parte dintre toaletele interpretelor. Eu, Festivalul „București '91” l-am urmărit la televizor, dar îmi place să cred că acesta, de aici de la Mamaia, îl întrece în ceea ce privește organizarea.”

Marius T. (21 de ani; Constanța; duminică): „Păcat că tocmai în ultima seară s-au întîmplat aceste defecțiuni, care anihilează tot ce a fost bun și frumos (și așa destul de puțin), lăsînd impresia unei dezorganizări. Pentru că este ultima seară, putem trage linie și face o socoteală să vedem cum stăm. Păi, nu stăm prea bine. Nu prea mi-a plăcut această ediție. Cînd spun că nu mi-a plăcut nu mă refer la

Victoria Balcu (Tea pentru prieteni) n-a reușit să obțină un premiu dar și-a dobîndit numeroși fani

concursul în sine, ci la organizare, prezentare, decor... și la prezența lui Cotabiță. Cînd n-a cîntat a prezentat. Prea... prezent. Putea să mai și lipsească... o seară. Ei, dar dacă tot a fost atât de... punctual la program, trebuia să ia și un premiu. A luat mai multe! Nu el personal, ci piesele interpretate de el. Nu mă opun hotărîrii juriului. Mi se par chiar corecte. Mie, cel mai mult mi-a plăcut compoziția lui Ion Aldea Teodorovici — „Eminescu.”

Dan Tomescu (București; duminică): „Acest festival este sub „București '91”, care a fost prost. Organizarea lasă de dorit. Prezentarea de asemenea. Nu înțeleg de ce, atîta timp cît avem niște actori talentați, care ar fi putut să prezinte, s-a recurs la două tinere debutante, care cu stîngăciile normale debutului n-au făcut față unui asemenea festival. Am impresia că aici s-au întîlnit mai multe stiluri: de regie, de concepție, de creație care nu s-au legat. Primele seri din această ediție le-am urmărit la televizor, unde sonorizarea nu a fost tocmai bună, luminile așijderea. Dar lucrul cel mai dureros, pentru spectatori și telespectatori, este acest play-back al formațiilor, această figuratie inutilă. N-avem nevoie domnule de așa ceva. Nu avem nevoie de figuratie și mai ales că această figuratie să mai fie și dirijată. Publicul nu mai poate fi păcălit. El este foarte exigent și taxează ca atare. Apoi, cred că pe lista trofeului nu trebuiau puși decît textierii, compozitorii și interpretii. Ei sînt principalii pioni. Nu începem acum ca la Oscar să acordăm premii pentru efecte sonore... pentru tot acel compartiment din spatele „scîndurii” fără de care nu s-ar face nimic, e ade-vărat.”

ORLANDA DELADI

Dem Rădulescu prezent la Mamaia '91 n-a scăpat de admiratoarele

DE VORBĂ CU STELELE...

Un chitarist român în Suedia DAN BĂDULESCU

D.B.: În fine... Să revenim la Sfinx. Ironia soartei a făcut ca exact când eu acceptam propunerea Sfinxului de a cînta cu ei, mi s-a propus să devin basistul formației *Curtea Veche* a lui Sorin Chifiriuc. Propunerea deci a venit prea tirziu. Sfinxul începea să devină, din ce în ce mai mult, un grup pop, o formație care aspira spre bunăstare. Deci era mina lui Mișu. El era cel care ne tira către comerț. Se urmăreau hiturile, care să ne aducă succesul. Toate acestea în dauna muzicii. Eu nu am fost de acord niciodată cu această linie, fapt pentru care mereu aveam conflicte cu cei din jur. Fiind student, nefamilist, fără dificultăți financiare, gîndurile mele nu erau îndreptate, atunci, spre cîștig. Un timp am acceptat compromisul, dar nu era pe placul meu. Am devenit incomod, plus că s-a pus problema plecării în străinătate, să cîntăm la un restaurant, idee ce nu mi-a suris și deci, una peste alta, drumurile noastre n-au mai coincis, ei renunțînd la serviciile mele. L-au luat pe Nicu Enache și au plecat în Belgia. Asta era în '75. Eu am rămas, din nou, suspendat. Un moment destul de dureros sentimental, căci eu eram atașat sufletește de această formație și, în special, de Dan Aldea. Prietenia mea cu el nu a avut de suferit, dar a fost un moment greu de trecut, psihic. A urmat, pentru un timp foarte scurt, formația *Curtea Veche*, unde am cîntat ca basist. Nici aici lucrurile nu au mers. Chifiriuc avea alte planuri. Între timp am terminat facultatea. În februarie, mi-am dat statul și a trebuit să-mi rezolv problemele legate de repartiție. Doream să obțin o negație și atunci, singura soluție pentru a avea un serviciu în București (cu trupele eram în aer) a fost să mă angajez la Teatrul „C. Tănase”, unde am stat 3 ani, cîntînd în fosă. Cî mine mai erau: Sorin Movileanu, Silviu Herea, Ucu Bratu (care a cîntat la Metronom cu Tudan).

A.P.: Cît timp ai fost angajatul Teatrului Tănase n-ai mai apărut în public ca om de rock?

D.B.: Nu. Trei ani a fost o pauză în acest sens.

A.P.: Te consideri un luptător, un om care nu te dai bătut sau mai accepți și compromisiuri?

D.B.: Nu accept, dar nici nu sînt un luptător. Chiar mi s-a reproșat de multe ori că nu am ambiție, iar faptul că am reușit și fără a fi un ambițios, un luptător, este privit cu reproș. Niciodată nu m-am zbatut în mod deosebit. În perioada teatrului am făcut cîteva imprimări de muzică ușoară și am compus. Piesele nu le-am cîntat în public. În 1977 m-am însurat, iar în 1978 am avut fetița. Am dus, mai mult, o viață de familie. Dar, în '79 s-a umplut paharul. Viața de la teatru nu-mi pria. Am plecat. Două luni am cîntat în orchestra Circului de Stat — o experiență interesantă. Într-o zi m-am întîlnit, în autobuz, cu Liviu Tudan care mi-a propus să intru în formația *Rosu și Negru*, în locul lui Fl. Ochescu, care pleca în armată. Propunerea m-a încîntat. Așa a început o perioadă mai bună. Intram într-o formație care era în ascensiune. *Phoenix-ul* plecase, *Sfinxul* cînta foarte mult „afară”. Asta se întîmpla în '79—'80. Printre hiturile formației era „Alfabetul”. De fapt, anul copiilor a fost bine exploatat de Liviu, compunînd piese pentru copii ceea ce ne-a adus multe înregistrări la R.T.V. Am compus și eu cîteva piese, dar erau semicomerciale.

A.P.: În perioada '75—'80 ai avut și colaborări...

D.B.: Da, diverse imprimări, plus că am cîntat, de pildă, pe discul lui V. Sterian — „Anti-războinic”.

A.P.: Erai un fel de session-man de studio, fiind invitat la

imprimări, ceea ce din punct de vedere profesional produce satisfacție.

D.B.: E adevărat, eram cunoscut în lumea studioului. Puteam citi și puteam improviza. Acestea erau cele 2 atuuri care se întîlneau rar în persoana aceluiași. De obicei, noțiștii sînt slabi la improvizație și invers, dar eram cîteva care le îndeplineam pe amîndouă și atunci sigur că eram căutați.

A.P.: După *Rosu și Negru* ce a urmat?

D.B.: Iris și *Cenaclul Flacăra*.

A.P.: Cum ai ajuns la Iris?

D.B.: El au ajuns la mine. Nu știu ce se întîmplase în formație și... aveau nevoie de un chitarist.

D.B.: Ele nici nu se repetau pentru că băieții nu aveau încredere în ele. Sînt totuși și cîteva imprimări: „Valea macilor”, „Pasărea măiastră”... le poți număra pe degete. Dar, să trecem peste asta. Începuse, pentru noi, să devină din ce în ce mai greu. Nu prea aveam posibilitatea să cîntăm ce voiam. Trebuia să plecăm în turnee însoțindu-l, acompaniindu-l pe Mirabela, Nicu... Noi voiam să cîntăm ceva, ei altceva... Era deci un echilibru precar. Apoi, a apărut Baniciu. Am făcut cu el discul „Ploaia”. Din cele 15 L.P.-uri pe care am cîntat, acesta îmi place cel mai mult. Lucrurile s-au precipitat, situația s-a înrăutățit, perspectivele s-au închis și am ajuns

Doru Apreotesei și Dorel Vintilă, alături de alte trupe autohtone.

A.P.: Cum a fost primită trupa?

D.B.: Trupa suna bine și deci am fost apreciați ca atare. De fapt, în acel concert noi am cîntat destul de puțin. Am mai susținut un recital cu o suedeză. Piese erau ale ei. Ea însă, n-a mai continuat, iar noi nu am reușit să menținem formația.

A.P.: Unde e Dorel Vintilă?

D.B.: Tot în Stockholm.

A.P.: Ați fi putut, totuși, să faceți o trupă...

D.B.: Da, dar fiecare are alte preocupări. Singurul care-și practică meseria este Doru Apreotesei. Noi, ceilalți, ne ocu-

A.P.: Ai rămas fidel rock-ului?

D.B.: Nu mă mai pasionează chiar atît de mult formațiile care cîntă doar rock. Mă atrage mult mai mult așa numitul stil *fusion*, combinarea stilurilor. Nici folclor pur, nici jazz pur sau blues sau rock, ci fuziunea acestora. Din această combinație de stiluri pot decurge foarte multe lucruri.

A.P.: Ai încercat să faci o astfel de combinație?

D.B.: Am făcut. E adevărat că la început, după ce abia mă stabilisem în Suedia. Am renunțat. Nu neapărat pentru că suna a *Phoenix*, dar... cam pe acolo se situa combinația.

A.P.: Ai folosit și accente din folclorul nostru sau te-ai bazat mai mult pe cel suedez?

D.B.: Le-am folosit pe amîndouă și în plus și cîte ceva din muzica flamingo, africană, balcanică.

A.P.: În cazul în care vei susține un concert în România, vei apela la instrumentiști români sau ai veni cu colegi suedezi?

D.B.: Aș fi nevoit să vin cu instrumentiști din Suedia, deoarece cu ei lucrez luni de zile. Ceea ce cîntăm noi nu e după note, nu sînt partituri, nu sînt piese gata făcute, ci sînt piese care se fac pur și simplu într-un proces de luni de zile. Asta implică repetiții. Eu nu pot să vin să zic: hai băieți să cîntăm, chiar dacă ei ar fi prietenii mei apropiați. Cei cu care cînt sînt suedezi, sînt vecini de-ai mei.

A.P.: Pe lîngă preocupările din domeniul muzicii și al antropozofiei cu ce te mai ocupi?

D.B.: Mai predau lecții de chitară. Am cîteva elevi particulari.

A.P.: Cum este apreciată această activitate pedagogică?

D.B.: Nu e prea bine remunerată, dar e ceea ce eu știu să fac și o fac cu plăcere.

A.P.: Ti-a fost greu să înveți limba?

D.B.: Suedeza e o limbă dificilă, dar mă descurc.

A.P.: Suedezi sînt cunoscuți ca oameni cu un temperament mai rece. Cum te împaci cu ei?

D.B.: Oamenii sînt mai reci datorită condițiilor în care trăiesc. Suedia e o țară cu o climă mai rece, cu lume puțină și păduri multe.

A.P.: Care este marca de mașină preferată?

D.B.: Dan Aldea spunea: „Mașina este un fier care te duce din A. în B.” Lui îi era indiferent ce marcă avea. Și pentru mine, mașina prezintă doar un aspect utilitar. Prefer o mașină bună, lefină și care să consume puțin. Deocamdată am un Volkswagen-Golf.

A.P.: Știu că în țară erai pasionat de filme. În Suedia mergi la cinema?

D.B.: Nu prea am fost, fiindcă nu aveam cu cine să las fetița. La televizor nu prea sînt filme bune sau sînt transmise la ore foarte tirzii. În țară mă pasionau filmele rusești. Erau foarte tari. Acolo nu prea se transmiteau filme rusești, iar cele americane sînt sub orice critică.

A.P.: Atunci, în afara de muzică...

D.B.: Vara fac excursii, iar na schiez și patinez.

A.P.: Le practici și în țară?

D.B.: Nu. Acolo am început. Sînt alte condiții și apoi nu sînt costisitoare. Avînd mașină, benzina nefînd foarte scumpă îmi permit să fac excursii. Și apoi, eu stau, cum se zice, în mijlocul naturii. În spatele casei am o pădure și un lac. Cînd am posibilitatea mai merg și la concert, însă biletele sînt foarte scumpe.

A.P.: Cum te-ai obișnuit cu ideea de a raporta totuși la bani.

D.B.: E destul de penibil. Eu fac parte dintre cei prost refribuiți, cea ce îmi creează un stress în plus. M-am împăcat și cu asta și mă întind atît cît îmi permite plapuma.

ANDREI PARTOS

A.P.: Cine era vocal la Iris?

D.B.: O perioadă a încercat să cînte Nuțu. Apoi, a venit Sanda Lăcătuș. Era o voce formidabilă, cîntam piese din repertoriul formației AC/DC și așa am avut succes la public. Cîntam mult în *Cenaclul Flacăra*. O perioadă deosebită, cu un regim de viață nebun, bine plătit, dar obositor. Asta a durat cam 7—8 luni. În acest timp, am început să mă apropiu de Nicu Alifantis, pe care-l cunoșteam chiar din perioada de început a lui, cînd nu mă prea convingea prin ceea ce cînta. După ce am terminat cu Iris, am cîntat în duet cu Nicu, avem chiar și un disc, cel cu mașina de scris pe copertă, la care eu am făcut orchestrația, piesele fiind ale lui Nicu. Eu îl secundam. Cam asta era colaborarea cu el. Acest duet a durat pînă l-am întîlnit pe Mircea Marcovici și a apărut la orizont ideea refacerii formației *Post-Scriptum*, cu Mișu Farcas, Iulică Văduva, Mircea și eu. Iulică compunea piesele. Eram mai mult din lumea pop-ului. Am încercat să compun și eu. Chiar am și compus, dar piesele mele au căzut, căci nu îndeplineau funcția de hit.

A.P.: Deci piesele tale nu sînt imprimare?

În 1985, cînd m-am hotărît să părăsesc țara.

A.P.: Și cum ai părăsit țara?

D.B.: Am profitat de un contract, împreună cu formația *Odeon*, în Berlinul de Est. De acolo, în ianuarie 1986, am plecat în Suedia.

A.P.: Ce te-a determinat să iei această decizie?

D.B.: Nu eram un ambițios, nu eram angrenat politic și nu eram afacerist. Ideile mele muzicale nu prea prindeau aici, dar nu acesta a fost adevăratul motiv al plecării mele. Eu intrasem în legătură cu cercurile de Yoga, de antropozofie și pentru a putea lua contact cu Școala Waldorf am hotărît să emigrez.

A.P.: Cum a fost impactul cu Occidentul, avînd în vedere firea ta mai retrasă, mai introspectivă?

D.B.: Nu a fost foarte greu, deoarece am intrat relativ rapid în contact cu cercurile antropozofice din Suedia, părăsind cariera muzicală.

A.P.: Nu ai mai cîntat deloc?

D.B.: Ba da. În ianuarie '90 suedezi au organizat o serie de Gale rock avînd ca scop stringerea unor fonduri pentru copiii handicapați din România. Concertele au avut loc lîngă Stockholm. Am cîntat împreună cu

păm de altele.

A.P.: Doru cîntă în localuri?

D.B.: În localuri, pe vapoare, iar în perioade bune dă concerte de jazz în cluburi.

A.P.: Te așteptai la o reîmpropătare a rockului românesc, la o unire a forțelor?

D.B.: Mă așteptam la ceva nou. Nu să vină *Phoenix* și să cînte *Cantafabule*, ci pur și simplu la ceva nou, ceea ce nu s-a întîmplat și nu-mi pot explica de ce. Mi s-a spus că sînt o serie de piedici financiare... Acum nu se mai pun condiții textelor, dar există alte greutăți.

A.P.: Așa este. Chiria sălilor, turneele, costul camerei la hotel... toate sînt peste puterile unui tînar, care ar dori să se lanseze. Cînd vei oferi un cadou muzical din partea ta?

D.B.: Cu prima ocazie posibilă. Nu știu sigur. Nu am perfectat nimic concret. Aș folosi un cadru restrîns.

A.P.: „Dincolo” cum sînt văzute trupele care cîntă în localuri?

D.B.: În Suedia, în Stockholm, există un local special, un fel de club-bar, unde cîntă cei mai tari.

A.P.: La discotecă te duci?

D.B.: Nu. Am depășit această perioadă. E o zonă închisă pentru mine.

FOTO - GHICITOARE

14 zile timp de gindire pentru a vă lămurii cine sint! Premii pentru primele trei răspunsuri.

HOLOGRAF
C.P. 116 ; OL. P. 37 București

PAULA ABDUL
c/o Platinum Music, 1443 Barry Ave, Suite 106, Los Angeles, Ca. 90025 USA.

BRYAN ADAMS
c/o A & M Records, 939 Warden Avenue, Scarborough, Ontario M1L 4C5/Canada.

BANANARAMA
c/o Metronome Records, GlockengieBerwall 3, 2000 Hamburg 1.

MICHAEL CRETU
c/o Virgin, Herzogstr. 64, 8000 München 40.

MC HAMMER
c/o EMI Records, 20 Manchester Square, London W1A, England.

EMF
c/o Bedlam Management, P.O. Box 1561, London NW 6 - 4SW, England.

HELLOWEEN
c/o Sanctuary Music 6625 Sunset Blvd, Hollywood, CA 90028.

EXTREME FAN CLUB
c/o SPK Mgmt, 1290 Sixth Ave, New York, NY 10104.

MICHAEL JACKSON
Enclo, 4641 Havenhurst Los Angeles 91316 U.S.A.

PET SHOP BOYS
P.O. Box Stanmore, Middlesex HA7 - 2PY, England.

METALLICA
Fair Warning 40/42 Newman St. London W1P - 3PA - England.

METALLICA FAN-CLUB
P.O. Box 1347, Roslyn Heights, NY 11577.

QUEENSRÛYCHE
c/o EMI Records 810 7th Ave, New York, NY 10019.

R.E.M.
c/o WEA, Arndtstraße 16, 2000 Hamburg 76.

NEW KIDS ON THE BLOCK
P.O. Box 79, Ashford, Kent, TN23 3AG, England.

THE TEMPTATIONS ar veni la București

Deocamdată proiectul este în faza telexurilor dar optimismul este prezent de ambele părți. La sfârșitul lunii noiembrie (cu șanse de 85 la sută, și ați văzut că la pro-

cente n-am prea greșit până azi) vom vedea și asculta live la Palatul Sporturilor din București valorosul grup vocal american (însoțit de excelenți instrumentiști). Vă ținem la curent!

RIFF ȘI ROATA ÎN TURNEU

Am fi dorit să vă furnizăm amănunte legate de acest turneu care a demarat deja, dar o promisiă vizită a lui Sorin Chifirluc la emisiunea de vineri s-a transformat într-una de simbută pe care, din greșeală, n-am ascultat-o! Cele două formații, conform afișului publicat de noi în nr. 33, se vor afla la Tg. Mureș pe 23, la Tirnăveni pe 24, Blaj - 25, Alba Iulia - 26, Sebeș - 27.

Organizatori, soliști, grupuri! P. R. & S. vă așteaptă!

Până la 1 decembrie 1991 oferim GRATUIT spațiu pentru promovarea turneeelor, concertelor de toamnă! O facem strict în interesul cititorilor noștri, care

așteaptă asfel de informații în singura publicație constantă săptămânală. Ne puteți contacta la telefoanele redacției „Curierului național” iar seara (între 20-23 la 59.35.51).

Credeți că sint sexy ?...

RADIO „NOVA” 22

92, 7 Mhz. FM. Stereo

Emite zilnic 22 de ore (pauza între orele 4.00 și 6.00)

Duminică: 8-24

PROGRAMELE SPECIALE

LUNI:

8.00 — Hard & Heavy (re-

luare)

9.00 — Taclale (r.)

19.00 — Top la cerere

20.00 — Arta de a trăi — modă

(r.) — Ștefania Rusu

20.30 — Jazz club (r.)

1.00 — Roza vinturilor (r.)

2.00 — Indrăznește și cunoaște!

(r.)

MARTI:

8.00 — Pop music (r.)

9.00 — Top la cerere (r.)

17.00 — Rapid și nimic mai mult... (comentarii sportive)

19.00 — Topul de fier

20.00 — Metale grele — Lenți

C.

21.00 — Ratonu — Cristian

Stanciu & George Cuda

23.00 — Proba de orchestră

(SMF) — Virgil Ruta

1.00 — Pionier (r.)

2.00 — Taclale (r.)

MIERCURI:

7.15 — Rapid și nimic mai mult... (r.)

9.00 — Topul de fier (r.)

14.00 — Muzică Afro

18.00 — Ora Barocă (muzică

barocă) — Fernanda (r.)

19.00 — Topul Afro-Caraibe

20.00 — Brainwash (new

wave, punk, underground) —

Rodger Zie'inski + Vasile 2

22.00 — Roza vinturilor (mu-

zică tradițională) — Valentin

Vasilescu

24.00 — Arta de a trăi (r.)

1.00 — Jazz (r.)

2.00 — Scormonind prin discu-

rile ultimului hippy (r.)

JOI:

8.00 — Metale grele (r.)

9.00 — Topul Afro-Caraibe

(r.)

19.00 — Topul cu adevărat li-

ber

20.00 — Nova news (siri mu-

zicale) — Dorin Odiatu

21.30 — Indrăznește și cu-

noaște (metafizică) — Ioan Du-

mitrescu, Elia

22.00 — Jazz club — Răzvan

Petrescu

24.00 — Brainwash (r.)

1.00 — Ora barocă (r.)

2.00 — Pionier (r.)

VINERI:

9.00 — Topul liber (r.)

19.00 — Pop music (F. S. Ur-

sulescu)

20.00 — Bucuria cuvintului

(eseuri) — Costel Măgureanu

22.00 — Arta de a trăi

23.00 — Muzică Afro

2.00 — Jazz club (r.)

SIMBATA:

8.30 — Roza vinturilor (r.)

9.00 — Ratonu (r.)

12.00 — Brainwash (r.)

17.00 — Hard & Heavy —

Lenți C.

19.00 — Jazz — Andrei Wol-

narowski

20.00 — Scormonind prin

discurile... Florian Pittis

3.00 — Metale grele (r.)

DUMINICA:

9.00 — Proba de orchestră (r.)

12.00 — Nova news (r.)

16.00 — Transmisie Fotbal

(Exclusivitate Rapid)

19.00 — Taclale (răspunsuri la

scrisori)

20.00 — Actualitatea romă-

nească — F.S. Ursulescu

22.00 — Pionier (jazz, avan-

gardă, world music) — Valen-

tin Boghiu

23.00 — Ora barocă (r.)

Acestea sint numai progra-

mele speciale!

Restul, permanente de an-

tenă — 6-14; 14-22; 22-4.

Adresa: Of. Postal 37, Că-

suta Postală 200/București.

Locul actual	Ediția trecută	Nr. de prezente	Titlul melodiei	Interpretul
TOP 5 POP - R				
1				
2				
3				
4				
5				
TOP 5 ROCK - R				
1				
2				
3				
4				
5				
TOP 10 POP - S				
1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				
TOP 10 ROCK - S				
1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				

THE UNITED STATES OF AMERICA

ONE

TOP

Nume

Localitate

Nr.

30

ONE